SOLDATUL

Nr. 235 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

INDEPLINIREA DATORIEI

D-l Mareşal Antonescu a citat pe Naţiune familia Grigore Stoica Cornea din Filipeşti Târg (Prahova) pentru indeplinirea datoriei faţă de Patrie. Familia Grigore Stoica Cornea — spune ordinul de zi — a sprijinit cu 6 feciori lupta neamului contra bolşevismului. Patru din aceştia, au căzut cu arma în mână. Ceilalţi doi sunt şi ei la datorie.

Sunt puţine familii cari să fi jertfit atât pentru Patrie cât a jertfit familia Grigore Stoica Cornea. Asemenea exemple se găsesc puţine nu numai la noi în ţară, ci şi în oricare altă parte a lumii.

Şase voinici, ca şase brazi au pornit de acasă să înfrunte urgia bolşevică. Ei învăţaseră de copii şi moşteniseră din instinct, porunca strămoşească: atunci când te atacă vrăjmaşul, toţi fraţii trebuie să se unească şi unul pentru altul să lupte şi să moară.

Au plecat toţi şase, urmaţi de privirea mândră a tatălui şi ochii înlăcrimaţi ai mamei. Nici unul n'a căutat să se sustragă dela datorie. Părinţii lor n'au schiţat un singur gest pentru a reţine măcar unul, sprijin al bătrâneţii.

Acolo pe front, în faţa celui mai sălbatec duşman, nici unul n'a căutat să ocolească moartea. Cu frunţile în sus, cu inimi hotărîte, au privit moartea faţă în faţă, au trimis foc şi prăpăd în tabăra inamică şi apoi rând pe rând, unul după altul, patru dintre cei şase s'au înfrăţit cu pământul.

La vestea morţii celor patru, veste sosită la intervale de timp, Grigore Stoica Cornea şi-a încreţit desigur fruntea, a scăpat un oftat adânc, iar biata mamă a lăsat să-i curgă un roiu de lacrimi. In ceasul următor, cei doi bătrâni au trebuit să se privească înduioşaţi să se îmbrăţişeze şi înţelegând măreţia jertfei lor, să-şi impună linişte în suflete. Deveniseră cei dintâi în ţară. Prin jertfa lor s'au ridicat deodată peste cei mai mari şi cei mai buni din ţară.

E trist să pierzi pe cei cari îţi sunt dragi. Tristeţea e fără margini atunci, când moartea nemiloasă ţi-i răpeşte [illegible] ost şi fără scop. Să mori însă pe altarul Patriei pentru un ţel sfânt, pentru salvarea a lor tăi, nu mai poate fi un motiv de jale nemărginită.

De mii de ani poporul nostru a trebuit să jertfească neîncetat. In adâncul secolelor, fiecare tată, fiecare al doilea Grigore Stoica Cornea a trebuit să-şi trimită fiii în faţa puhoiului inamic, pentru a-şi putea păstra moşia şi libertatea. Aproape fiecare bărbat a trebuit să jertfească un picior, un braţ sau ochiu pentru a-şi apăra familia şi păstra continuitatea neamului.

E o lege la care ne-am supus fără cârtire, căci ne-am dat seama că numai astfel ne vom păstra fiinţa.

Familia Grigore Stoica Cornea e cel mai frumos exemplu al conştiinţei româneşti. Slăvindu-i jertfa, [illegible] virtuţile româneşti de totdeauna.

Transmisioniştii la lucru. Pe orice timp, sub focul direct al inamicului, o echipă de control pe fir încearcă buna funcţionare a posturilor telefonice. *(S.M.P.)*

NOI NU NE PUTEM TÂRGUI

Am întâlnit mulţi din noi câte un strateg de cafenea, care a încercat să ne dovedească negru pe alb, că noi ar fi trebuit să ne oprim pe Nistru, sau în cel mai rău caz pe Bug. Aceşti indivizi de mai multă sau mai puţină bună credinţă, mai încercau să ne dovedească, că odată Basarabia şi Bucovina eliberate, ruşii ar fi fost bucuroşi să ne mulţumim cu atât, ba dimpotrivă, ne-ar mai fi dat şi Transnistria cu acte în regulă şi veacuri dearândul nu s'ar mai fi legat de noi.

Cred că nici unul dintre noi nu şi-a putut reţine zâmbetul şi uneori revolta în faţa unei naivităţi atât de enorme.

Să ne oprim şi să judecăm puţin.

Ruşii ne-au fost duşmani de când e lumea. Ruşii au lăcomit neîncetat la pământul nostru. Tătucii ţari sau tătucul Stalin au avut un singur gând: să ne înghită. Ne-au furat Basarabia şi în urmă şi Bucovina.

Atunci când sosise momentul să recâştigăm celace ni s'a furat, cred că n'a existat un singur român, care să nu dorească războiul cu Rusia. Era o ocazie, pe care odată pierdută, n'am mai fi reuşit niciodată să o întâlnim.

Ne-am eliberat cele două provincii şi apoi am eliberat pământul românesc dintre Nistru şi Bug. Era o datorie de conştiinţă. Era o obligaţiune pe care o aveam în calitate de fraţi faţă de alţi fraţi. Ne puteam noi opri atunci pe Bug?

Ruşii n'au fost şi nu pot fi de bună credinţă. Ruşii n'au înţeles şi nu vor înţelege niciodată dreptatea şi drepturile altora. Recâştigarea provinciilor răpite, sunt considerate de comunişti ca un furt în averea lor. Niciodată nebunia bolşevică nu va putea ierta îndrăzneala românească de a-şi fi reluat cela ce l-a aparţinut.

Azi în Rusia sovietică sunt la putere aceiaşi oameni, cari ne-au furat Basarabia şi Nordul Bucovinei. Dacă eri socoteau de legală acţiunea lor de a ne cotropi, este posibil ca azi să socotească de dreaptă pretenţiunea noastră faţă de celace a fost întotdeauna al nostru?

Eri, Stalin mai voia întreaga Moldovă şi Dobrogea şi poate şi restul României. Cine poate fi naivul să creadă, că azi sau mâine tovarăşul Stalin va socoti de nedreaptă dorinţa sa, ne va ierta îndrăzneala de a-l fi lovit şi ne-ar fi întins o mână prietenească, numai din motivul că am încetat să-l mai lovim.

Comparaţia ar fi cam aceasta. Stalin, pe vremuri hoţ de cai, a intrat pe furiş şi ne-a furat calul. Noi, treziţi la sgomotul făcut de hoţ, l-am prins tocmai la timp, l-am luat calul, după ce l-am pocnit în cap. S'ar mai putea închipui că hoţul lăsat să scape liber, ţi-ar putea trimite o scrisoare de mulţumire şi că nu s'ar gândi mâine să vină din nou să încerce furtul sau poate mai rău, să-ţi aprindă şi casa?

Hoţul prins, trebue lovit cumplit, lovit până ce să-şi dea duhul! Numai după ce l-ai trimis pe cealaltă lume, poţi avea linişte că vei fi lăsat în pace.

Noi nu ne putem târgui şi mai ales nu putem face acest lucru cu ruşii. Ei sau noi. Din nenorocire nu există altă alternativă.

Pot exista târgueli în orice domeniu. Nu se pot face însă târgueli cu soarta ţării. Oricât de dureroase vor fi jertfele pe care trebue să le facem, trebue să ne dăm seama, că sunt jertfe, pe cari suntem obligaţi să le facem, deoarece altfel ne punem existenţa în joc.

Desigur alţii pot face orice fel de târguială. Departe de pericol, pot duce tot felul de politici. Ei pot face ochi dulci atât unuia cât şi altuia. Nouă nu ne rămâne însă, decât să ne batem, cu cel mai crunt duşman pe care ni l-a lăsat soarta şi să învingem sau să murim.

Nu putem repeta îndeajuns acest lucru. Deşi marea massă românească înţelege marele adevăr, totuşi trebue să o spunem pentru cei naivi sau de rea credinţă, puşi în slujba duşmanilor.

VITEJII DELA STALINGRAD

Trăim timpuri de epopee eroică. In nici un alt războiu ca acesta pe care-l ducem contra iudeo-comuniştilor alături de marea armată germană, nu s'a văzut atâta voinţă de a învinge, atâta bogăţie de sacrificiu, care ne înobilează sufletul şi ne orânduieşte printre cele mai viteze popoare din lume. Intotdeauna în istoria noastră, atunci când a trebuit să susţinem o luptă, am dus'o pe faţă cu toate puterile, fără să ne pese de greutăţile mari prin care a trebuit să trecem. Şi dat fiind cauza dreaptă pentru care am pornit spre marea jertfă, am ieşit întotdeauna învingători, deşi a trebuit să suferim de multe ori şi laşitatea celor ce ni se considerau prieteni şi aliaţi. Rusia întotdeauna, chiar atunci când a trebuit să ne întindă mâna, gândul ei n'a fost decât la jaf, la pretenţii imaginare pentru a-şi mări teritoriul.

Am căzut de-atâtea ori victimă acestui asiatic popor. Numai datorită înţelegerii şi chibzuinţei marilor noştri conducători am putut de-atâtea ori să stavilim pericolul şi să ne scăpăm provinciile subjugate. Evenimentele din anul 1940 ne-au pus din nou în faţa unei adevărate probleme a existenţei noastre. Puhoiul bolşevic ameninţa toată Europa şi mai cu deosebire ţara noastră era în întregime expusă cotropirei. Bolşevismul s'ar fi revărsat ca un râu blestemat peste munţii şi văile civilizaţiei europene şi viaţa noastră ar fi fost coborâtă la nivelul cel mai de jos la care se găseşte astăzi poporul rus. Astfel se justifică eroismul fără seamăn şi răbdarea fără margini de care a dat dovadă ostaşul german şi român dela începutul ostilităţilor şi până astăzi.

Căci în războiul acesta nu s'a avut de luptat numai cu inamicul. S'a luptat cu clima, terenul, viclenia şi laşitatea inamică. Eroismul de care am dat dovadă în atâtea lupte, ne face să ne mândrim în sufletul nostru şi să ne considerăm, pe bună dreptate, superiori multor popoare ale lumii.

Acum, de câtva timp trăim cu mândrie exemplul cel mai înalt de vitejie, care dă adevărata însemnătate luptei noastre... Ostaşii români şi germani înconjuraţi la Stalingrad, rezistă eroic asalturilor sălbatice ale comuniştilor, pricinuindu-le pierderi din cele mai grele. Departe de linia frontului, zi şi noapte cu mâna pe armă, vitejii dela Stalingrad cu conştiinţa datoriei pe deplin împlinită au impus în istoria Neamului pagini de nepieritoare glorie. Intr'adevăr nu s'a mai văzut până acum o trupă să apere atât de vitejeşte o cetate inamică cucerită. Acolo bate inima României, acolo se plămădeşte pentru veacuri eroismul fără seamăn al apărătorilor noştri... Alături de camarazii lor germani umăr la umăr şi părtaşi la toate greutăţile războiului, formaţiuni româneşti din Divizia 20 şi 1 Cavalerie, scriu cu sângele lor la Stalingrad, pagini ce nici o vreme nu le va putea şterge. Cinste vouă camarazi şi vrednici eroi dela Stalingrad.

Constantin Salcia

Pagina Literară

ION ROATĂ ŞI VODĂ CUZA

de ION CREANGA

In „Divanul ad-hoc" din Moldova erau boieri de toată mâna: şi mai bătrâni şi mai tineri, şi mai învăţaţi şi mai neînvăţaţi, cum îi apucase timpul. Intre aceşti din urmă erau dealde bătrânul Alecu Forăscu, poreclit şi Tololoiu, Grigore Cuza, şi alţi câţiva dealde aceştia cari, ţinându-se de obiceiule strămoşeşti, în toate sărbătorile ascultau cu evlavie slujba bisericească dela început până la sfârşit, cântând şi citind la strană devalma cu dascălii şi preoţii bisericii, iar la zile mari, ca să le tihnească veselia, împărţiau bucăţica de pâine cu orfanii, cu văduvele şi cu alţi nevoiaşi, cum apucase din părinţi. Atâta-i ajungea capul, atâta făceau şi ei pe vremea lor. Dumnezeu să-i ierte şi să-i tihnească, unde-or fi acolo, că bune inimi aveau.

Iar să ne întoarcem iar la „Divanul ad-hoc". Aici, ca în toate adunările de felul acestora, se făcea vorbă multă; şi era lucru firesc să se facă, fiind în luptă timpul de faţă cu cel trecut, pentru cea mai dreaptă cauză a neamului românesc: Unirea, sfânta Unire!

Toate ca toatele, dar mare luptă aveau unii dintre boierii tineri cu cuconul Alecu Forăscu, care, una două, îi tolocănja mustrându-i: Ba că „nu vorbesc drept româneşte, cum vorbiau părinţii lor, ci au corcheţit graiul strămoşesc, de nu-i mai înţelege nimenea"; ba că „umblaţi cu şurubele să ne trageţi butucul"; ba că „face omul cu cineva o tovărăşie cât de mică şi tot urmează învoială între părţi, dar nu aşa cu ochii închişi". — Ba că „dacă n'ai carte, n'ai parte, scurtă socoteală"; ba că „de când cu străinătatea, v'aţi înstrăinat şi legea, şi limba, şi inima, şi chiar dragostea sătenilor, şi după nepăsarea şi risipa ce o facem, svârlind banul pe lucruri de nimica, puţin mai avem de înstrăinat, şi nu-i departe vremea aceea, pe cât văd eu. Intrebaţi pe bieţii nemernici de săteni, să spue ei, dacă mai cunosc ei cine le e stăpân. Au rămas ca nişte câni ai nimănui, sărmanii oameni! Cine se scoală mai de dimineaţă, acela e mai mare în sat la ei, de-i horopseşte şi-i ţuhăeşte mai rău decât pe vite! Ciocoismul şi străinii să ne trăiască, şi las' pe dânşii că ne scot ei la covrigi"; ba că „vai de ţara care ajunge s'o pue copiii la cale"; ba că „vorbă multă, sărăcia omului, şi dacă li-i treaba de aşa, facă ei ce-or şti, că el mai bine se duce acasă, că-i plouă caii în spate şi-i stau vitele cu dinţii la stele, din pricina slugilor, cărora puţin le pasă de munca stăpânului" — şi câte şi mai câte năzdrăvănii dealde-astea...

Lasă pe bătrâni să te descânte şi să te judece ei în legea lor, că nu-ţi mai trebue alt popă...

Şi iaca-aşa cu dealde cuconul Forăscu.

Acum vine alta la rând:

Intr'una din zile, cum vorbia frumos un boier dintre cei tineri, iaca şi moş Ion Roată sare cu gura:

— Aveţi bunătate de vorbiţi mai moldoveneşte, cucoane, să ne dumirim şi noi, căci eu unul, drept să spun, că nu pricep nimica, păcatele mele!

Un oarecare boier întâmpină atunci pe moş Ion Roată, zicându-i cu glas poruncitor şi răutăcios:

— Da ce nevoie mare este să înţelegi tu, mojicule! Tacă-ţi leoarba, dac'ai venit aici, c'apoi întoarce-ne-vom noi acasă şi helbet! nu ţi-a lua nimeni din spate ce ştiu eu... Auzi obrăznicie! Eu..., cu optzeci de mii de fălci de moşie, şi el un ghiorlan, c'un petec de pământ, şi uite ce gură face alăturea cu mine!...

Moş Ion Roată, simţindu-se lovit până în suflet, răspunde atunci cu glas plângător:

— Dar bine, cucoane, dacă nu v'a fost cu plăcere să pricepem şi noi câte ceva din cele ce spuneţi dumneavoastră, de ce ne-aţi mai adus aici, să vă bateţi joc de noi? Ei, cucoane, cucoane! Puternic eşti, megieş îmi eşti, ca răzeş ce mă găsesc, şi ştiu bine că n'are să-mi fie moale, când m'oiu întoarce acasă, unde mă aşteaptă nevoile. Dar, să nu vă fie cu supărare, în palmele aceste ţărăneşti ale noastre, străpunse de pălămidă şi pline de bătături, cum le vedeţi, vă ţin pe dumneavoastră de atâta amar de vreme şi vă fac de huzuriţi de bine; şi mai mult decât atâta: orice venetic, în ţara asta, este oploşit de dumneavoastră, şi-l priviţi cu nepăsare cum ne suge sângele şi tăceţi şi-l îmbrăţişaţi! Numai noi, vite de muncă, vă suntem dragi ca sarea în ochi... Din mojici, din ghiorlani şi din dobitoci nu ne mai scoateţi! Dumnezeu să ne ierte, şi să ne iertaţi şi dumneavoastră, cucoane, dar cu adevărat aşa este: v'aţi deprins a lua focul totdeauna cu mâinile noastre cele mojiceşti... şi tot noi cei horopsiţi!

— Sfânt să-ţi fie rostul, moş Ioane, că ai vorbit din durere, răspunse atunci cuconul Alecu Forăscu, — şi sunt fericit că stai alăturea cu mine. Decât un bonjurist c'o mână de învăţătură, mai bine un ţăran cu un car de minte.

La aceste vorbe, mulţi dintre boieri s'au simţit atinşi; cel cu pricina..., a rămas ca opărit... Iar colonelul Alexandru Cuza a dat mâna prieteneşte cu moş Ion Roată.

In sfârşit, după multe desbateri furtunoase urmate în „Divanul ad-hoc" s'a încuviinţat „Unirea" şi apoi deputaţii s'au întors fiecare pe la vetrele lor.

Peste câţiva ani după aceasta, trecând Cuza-Vodă spre Bucureşti, a poposit la Agiud, unde l'a întâmpinat o mulţime de lume, ca pe un Domnitor.

Printre lumea ce se înghesuia cu treabă, fără treabă, iaca se zăreşte o hârtie fâlfâind pe deasupra capetelor mulţimii, în vârful unei prăjini.

Cuza-Vodă, înţelegând că trebue să fie vreun suflet necăjit, face semn să i se deschidă calea. Si când colo, un ţăran bătrân cade în genunchi dinaintea Domnitorului, sărutându-i mâna, cu lacrămile în ochi, şi dându-i o hârtie scrisă pe toate feţele.

— He! he! moş Ion Roată, prietenul şi tovarăşul meu cel vechiu din „Divanul ad-hoc", lucru negândit! Rădică-te, moş Ioane, şi spune fără sfială, ce durere ai? Ţi-a făcut cineva vreun neajuns?

Moş Ion Roată, văzând că după atâţia ani de zile nu l'a uitat colonelul Alexandru Cuza şi că l'a primit cu atâta bunătate, a început a plânge cu hohot şi a-l ruga să-i citească hârtia.

Vodă, fiind gata de plecare, şi văzând că hârtia lui moş Roată cuprinde multă pologhie, zise cu blândeţă:

— Spune, moş Ioane, din gură ce ai de spus, că mai bine am să înţeleg.

Atunci moş Roată, viindu-şi în sine, începe a se jălui cum urmează:

— Luminarea voastră, de când cu păcatul cela de „Ad-hoc", n'am mai văzut zi bună cu megieşul meu cel puternic, stăpânul unei moşii foarte mari, pe care-l cunoşti, Măria-Ta. N'am gândit, nenorocitul de mine, că dumnealui, boier aşa de mare, putred de bogat şi cu învăţătură, să-şi pue mintea cu unul ca mine, dela nişte vorbe nesocotite ce le-am zis şi eu atunci, într'un necaz. Numai Dumnezeu să-i dee sănătate şi bine! Crede, Măria Ta, că nici eu n'am fost aşa de sec, între cei de-o seamă cu mine. Dar de cum am ajuns acasă, goană şi prigoană pe capul meu, din partea boierului, în tot felul.

Intâi şi 'ntâi, a pus înadins pe feciorii boiereşti să-mi cate pricină şi să mă aducă la sapă de lemn. Şi aceştia, ca oameni fără judecată şi pizmaşi, făceau toate chipurile sataniceşti, sau ei deadreptul, sau prin alţii, cum să dee vitişoarele mele măcar de-un pas pe moşia boierească, ş'apoi sub cuvânt că au făcut stricăciune, să mi le poată ucide fără nici o cruţare!

Şi astăzi împuşcă-i porcii, mâne vacile şi boii, poimâne căişorii; în altă zi ia-i oile dinapoi cu grămada şi du-le la curte; îţi poţi închipui, Măria Ta, ce urgie grozavă era pe capul meu!

Văzând eu dela o vreme că nu mai încetează cu jafurile, mi-am luat inima'n dinţi şi m'am dus la boier să mă jăluesc. Şi boierul, în loc de un cuvânt bun, m'a scuipat drept în obraz de faţă cu slugile sale şi cu alţi oameni ce se aflau atunci în curte, încât am crezut că o să cadă cerul pe mine, de ruşine! Ba încă m'a şi ameninţat că altădată, de mi-a mai călca piciorul în ograda boierească, are să poruncească să mă bată cu biciul! Şi cu rânduiala asta, Măria Ta, în câţiva ani de zile m'au calicit cu desăvârşire şi mi-a ridicat şi cinstea, care, pentru mine, a fost cel mai scump lucru!

Cuza-Vodă a stat neclintit şi s'a uitat ţintă la moş Ion Roată, cât a vorbit el. Şi când a isprăvit vorba, Vodă i-a pus două fişicuri de napoleoni în mână, zicându-i cu bunătate:

— Ţine, moş Ioane, acest mic dar dela mine, şi întâmpină-ţi nevoia de azi pe mâne, cum te-a lumina Cel-de-Sus, iar pe boier lasă-l în judecata lui Dumnezeu, căci „El nu bate cu ciomagul".

Lui moş Ion Roată i se umplu din nou ochii de lacrămi, şi sărutând mâna lui Vodă, ca semn de mulţămire, zise oftând:

— Da cu ruşinea ce mi-a făcut, cum rămâne Măria Ta?

— „Cu ruşinea iacă aşa rămâne, moş Ioane", zise Cuza-Vodă, sărutându-l şi pe un obraz şi pe altul, în faţa mulţimii adunate acolo. Du-te şi spune sătenilor dumitale, moş Ioane, că pe unde te-a scuipat boierul, te-a sărutat Domnitorul ţării şi ţi-a şters ruşinea.

Câte puţin din toate cele

Aur în corpul omenesc

Cât de adânc pătrunde ştiinţa în cauzele, efectele şi legăturile din natură, totuşi ea prezintă pretutindeni mistere. Astfel de pildă este existenţa anumitor substanţe în organismul viu, a căror provenienţă nu se poate explica. In corpul omenesc şi animalic se găsesc aproape toate sau o mare parte din elementele cunoscute până în prezent, atât metalice cât şi metaloide, nu numai cărbune, calciu, fier etc. ci şi cele mai rare, aur, platină, osmium. Cum au ajuns în organism? O explicaţie: prin hrană. Dar hrana omului nu conţine toate aceste substanţe, şi este diferită după ţară şi rasă. Totuşi în corpul europeanului se găsesc aceiaşi componenţi ca şi în acela al chinezului, negrului, papuaşului şi maimuţei chiar. Un alt exemplu la aceiaş problemă: pe un anumit teren hrănitor o cantitate anumită de microbi închisă în contra altor influenţe, încălzită la 37 grade, se înmulţeşte în 48 ore cu o miime. Aceşti noui microbi conţin componenţii din primii microbi în acelaş raport. Dacă prima cultură conţinea o miime de miligram de fier după 48 de ore se găseşte un miligram. De unde provine acest plus de fier, care nu se găseşte nici în terenul hrănitor, nici în eprubeta de sticlă. Şi încă un exemplu. Pământul dela Fontainebleau de lângă Paris constă din nisip şi piatră nisipoasă, deci din siliciu pur, neavând alţi componenţi. Pomii pădurii şi cealaltă vegetaţie însă nu prezintă nici o diferenţă de aceleaşi plante din altă regiune, posedând toate elementele obişnuite. Din ploaie nu pot proveni, aceasta conţinând oxigen şi hidrogen şi urme de aciduri carbonice, amoniac, clornatrium, acid de salpetru. Pentru aceste mistere ale naturii nu se găseşte explicaţia satisfăcătoare ca şi pentru multe altele.

Soarta unui vas scufundat

Un vas torpilat se scufundă, mergând cu atât mai repede la fund cu cât pătrunde în el mai multă apă. In orice caz ajunge până la fundul apei, oricât de adâncă ar fi aceasta; aci vasul scufundat este prada coroziunii şi curând rămâne numai o grămadă de fier vechi, care dispare în nămol. Dacă se urmăreşte drumul parcurs de un vas scufundat se constată că până la 200 m. adâncime trece printr'un fel de lumină de amurg, iar la 400 m. îl cuprinde un întuneric complect. Curând vegetaţia devine din ce în ce mai rară, profunzimile adăpostind numai fel de fel de vieţuitoare ciudate. La 600 metri peştii cu ochi deosebit de mari, sunt destul de numeroşi. Mai jos diferitele specimene devin din ce în ce mai mici, şi nefiind plante, vieţuitoarele trăesc mâncându-şi semenii. Există deci un peşte al adâncimilor cu corp lung şi subţire, care însă atacă şi mănâncă animale mult mai mari. La 4700 metri se găsesc bureţi, garoafe de mare, animale de muşchiu, melci, raci, etc., rezistând unei presiuni de 500 atmosfere şi fiind capabile să suporte mari schimbări de presiune. Minunate sunt însă ciudatele organe luminatoare cu care sunt prevăzute aproape toate animalele adâncimilor, umplând cu o strălucire variată întunericul profund. Unele din vieţuitoarele de aci sunt prevăzute cu un fel de reflectoare şi se ştie că sunt în stare să-şi aprindă şi să-şi stingă luminile. Aceste animale ca din basme sunt ultimii spectatori ai vasului ce se scufundă în drum spre fundul mării, urmărindu-l desigur uimite cu reflectoarele lor.

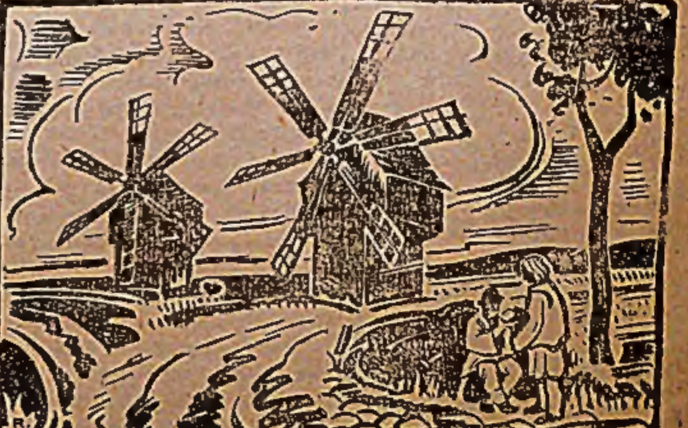

Inamicul foloseşte propaganda spre a ne răpi credinţa în dreptatea şi victoria finală şi cu nădejdea că, astfel, ne va înmuia hotărîrea noastră de luptă. Combate propaganda inamicului.

POPULAŢIA MOSCOVEI
SE SBATE INTR'O CUMPLITĂ MIZERIE

Corespondentul din Rusia al ziarului „New-York Times", descriind viaţa pe care o duce populaţia Moscovei, face un tablou înfricoşetor de mizerie morală şi materială.

Capitala sovietelor, a fost părăsită de guvern şi autorităţile de Stat, rămânând sub conducerea exclusivă a armatei. Militarii sovietici îşi fac de cap, ocupându-se mai mult cu bunul lor trai, decât cu organizarea vieţii populaţiei.

Astfel locuitorii Moscovei sunt terorizaţi de bandele de soldaţi, care jefuiesc totul şi nu pot fi niciodată descoperiţi.

Alimentele sunt raţionalizate numai de formă, căci magazinele au încetat de mult să mai vândă ceva. Nici pâinea nu se găseşte decât cu foarte mare greutate. Pe sub mână se mai găsesc însă destule produse, dar ele ajung la preţuri fantastice, astfel un ou se vinde cu trei dolari, o pâine cu cinci dolari, o jumătate litru de lapte cu cinci dolari, etc.

De unde înainte comerţul era organizat pe bază de stat, acum toată lumea în cap cu autorităţile militare conducătoare se dedau la o cursă a traficului şi a speculei.

Criza de locuinţe, a ajuns la proporţii colosale. Din cauza marelui număr de refugiaţi, nu se mai găsesc azi la Moscova locuinţe, nici pentru corespondenţii de răsboiu anglo-saxoni, cari sunt siliţi să doarmă prin cazărmi sau în sălile de aşteptare ale metroului.

Combustibil nu se găseşte oricât s'ar plăti. Pentru a-şi încălzi locuinţele, oamenii au distrus toate gardurile de lemn din Moscova, au tăiat arborii parcurilor publice şi au organizat adevărate bătălii de stradă pentru a-şi însuşi lemnăria clădirilor distruse de bombardamentele germane.

Alarmele se ţin lanţ, şi ele durează deobiceiu nejustificat de mult, ceiace face ca lucrul în biurouri şi în uzine să sufere mult. Sovieticii iubesc însă acest sistem, împotriva căruia fac spume la gură agitatorii care acuză poporul de „lipsa conştiinţei cetăţeneşti".

Imbrăcămintea nu se mai găseşte de loc, nici măcar un metru de pânză. De fapt nu se găseşte aproape nimic, nici măcar lucruri de primă necesitate, săpun, pieptini. Totul se vinde pe sub mână.

De curând au fost prezintate primele filme americane la Moscova. La apariţia vedetelor elegante şi pline de bijuterii, publicul a manifestat ostil împotriva plutocraţiei americane, care face răsboiu cu sângele muncitorilor ruşi.

S'au operat numeroase arestări, iar proecţia filmelor a fost suspendată.

Starea sanitară este foarte grea. Jumătate din populaţie este bolnavă în urma lipsei de căldură, iar bolile contagioase fac ravagii în populaţia săracă. Nu se ia nici o măsură de reprimare a relelor în în afara veşnicelor trimeteri în judecată sau a lichidărilor obicinuite. Aceasta a făcut ca populaţia să nu mai dea nici un concurs militarilor şi să se baricadeze în case, atunci când partidul organizează colecte sau munci în comun.

Articolul din „Times" a produs o mare impresie în lumea muncitorilor englezi, ostili războiului.

Nu întrebuinţa niciodată expresia periculoasă: „trebue să fie ceva adevărat în aceasta". Cine o foloseşte e ca şi molipsit.

Veteranul Căpitan Dumitrescu

Din zi în zi, dovezile de abnegaţie şi eroism pe care-l dau ostaşii noştri pe front, în lupta contra bolşevismului, se ridică pe o scară atât de înaltă, încât exemplele lor iau de multe ori faţă de simbol. Faptele de arme împlinesc de acum, aproape legendar, popasuri de echilibru moral şi sufletesc care, peste puţin vor constitui pagini de strălucită istorie românească şi din care se va ridica mai ideal, în bronzul vitejiilor, adevăratul chip al României.

Si nu sunt singurele exemple, de vreme ce întreaga conştiinţă a neamului a înţeles să se solidarizeze ca într'o unică bătaie de inimă, cu aspiraţiile cu dorinţele şi cu hotărârile celor din primele linii.

Să dăm pentru astăzi, exemplul căpitanului Dumitrescu, om trecut de 60 ani, care a cerut ca voluntar înrolarea în rândurile luptătorilor. Cine-l cunoaşte are numai decât imaginea nedesminţită a omului hotărît, stăpân pe sine, omul marilor acţiuni pe care de altfel nu le desminte nici o acţiune a vieţii sale. In 1907 Căpitanul Dumitrescu a contribuit în largă măsură la potolirea răscoalei ţărăneşti, fiind în urmă decorat şi omagiat de către Mareşalul Averescu, pe atunci prim-ministru al ţării. De asemeni, în campaniile din anii 1913 precum şi 1916—18, Căpitanul Dumitrescu se distinge în chip excepţional.

Inceputul războiului de astăzi îl găseşte pregătit sufleteşte, convins de necesitatea luptei pe care trebue s'o ducem împotriva crudului popor dela răsărit şi cu inima în clocot, alături de singurul său copil, medic ofiţer, pleacă să-şi împlinească acolo, în câmpiile sumbre ale Rusiei îngheţate, al doilea al său destin.

Nici bătrâneţea, nici greutatea anilor nu-i sunt o povară. Viaţa sa oţelită îi dau îndemnuri care întrec cu mult puterile-i slăbite. Luptă cu îndârjirea şi cu avântul unui tânăr.

In luptele din Crimeea însă, medicul ofiţer cade eroic, lovit de-o bombă.

Căpitanul Dumitrescu ţine ca şi de astădată să înalţe jertfa fiului său tot printr'o faptă în sprijinul ţării şi neamului, dăruind în fiecare lună, câte 14.000 lei lunar pentru ajutorarea familiilor de eroi. La fel, puţin mai târziu, donează pensia pe şase luni, punând astfel temelia fondului de înzestrare a unei fete de erou.

Acestea sunt faptele, şi nu unice, care consolidează şi mai mult efortul de care am dat dovadă în acest război atât de aprig dar nu mai puţin sfânt.

George Dorul Dumitrescu

RECRUŢII BUCOVINEI AU DEPUS JURĂMÂNTUL
IN ZIUA DE 24 IANUARIE INTR'UN CADRU DE ROMÂNEASCĂ INĂLŢARE

După un ger care se lăsase de mai multe zile peste plaiurile şi cresteie bucovinene, iată-ne deodată cu trei zile înainte de înălţătorrea zi a lui 24 Ianuarie — când a fost fixată depunerea jurământului recruţilor — în prag de primăvară.

Temperatura se ridica în chip miraculos. Soarele înfloreşte cu aur piscurile îndepărtate, iar cupola azurului, fără pată de nouri se ridică senină şi largă, depe marginile argintate ale albei mantii de iarnă.

Depunerea jurământului s'a oficiat în manejul încăpător al unei unităţi din localitate. Comandantul regimentului şi subalternii săi s'au îngrijit din timp ca primirea să fie la înălţimea vredniciei româneşti. Pământul din manej a fost bine bătut şi acoperit cu un strat de nisip curat, pereţii împodobiţi cu steaguri şi ghirlande de cetină. Pe peretele din fund au fost înălţate, în format mare, portretul M. S. Regelui şi al Conducătorului Statului. La intrare, deoparte şi de alta stau de straje două tunuri de câmp, cu ţevile îndreptate spre fruntar. Cele două estrade din mijlocul sălii, rezervate mesei de slujbă şi oficialităţilor militare şi civile, au fost încadrate, pe colţuri, de două tunuri a. c. a. şi două brandt-uri grele.

In seara zilei de Sâmbătă, oraşul întreg a îmbrăcat veştmântul tricolor, iar în dimineaţa celei următoare unităţile militare din localitate, încă dela orele 8, au început să-şi trimită companiile de onoare în stare de paradă şi în cadenţă de plină vigoare. Copii şi femei fug la ferestre şi porţi să privească ostaşii Patriei care trec în rânduri perfecte, cu armele pe umăr la umăr cu ostaşii păşesc netul trompetelor. In dreapta plotoanelor şi secţiilor, cot la cot şi umăr la umăr cu ostaşii păşesc tineri sublocotenenţi, svelţi şi supli; pe braţul celor mai mulţi lucesc evocator semnul de rănit, de neobosit cruciat în lupta Patriei. Săbiile şueră prin aer, viguros mânuite, când se ridică şi se înclină pentru onor.

O bătrână deşteptată din grijile-i gospodăreşti, de sunetele muzicii ce se apropie se caţără grăbită, în sarica-i de oae, pe parmaclâcul pridvorului să înfigă sus, în streaşină, tricolorul pe care a uitat să-l pună decuseară.

Şi rândurile de baionete trec în perfectă şi ameninţătoare ordine. Recruţii bucovineni, cu armele pe umăr, cu centuri şi cartuşiere încinse peste jeghiile din dimie, cu insigne tricolore şi rămurele de brad înfipte la cuşme, se scurg în nesfârşite şiruri spre cazarma regimentului de artilerie.

Au fost astfel aduşi să depună aci jurământul: Elevii Secţiei de pregătire Premilitară depe lângă Politehnica „Gh. Asachi" din Cernăuţi. Recruţii bucovineni şi pionerii din localitate.

In sală, atât recruţii, cât şi ostaşii companiilor şi ai delegaţiilor de onoare, au fost rânduiţi pe cele trei laturi libere ale manejului.

La orele 9,45 dă onorul şi raportul d-lui General de Divizie Carlaonţ D-tru.

Sosesc apoi I. P. S. S. Tit Simedrea, Mitropolitul Bucovinei, şi alte persoane oficiale.

La 9,55 soseşte şi primeşte onorul şi raportul d. General de Divizie Calotescu Cornel, Guvernatorul Bucovinei.

Pe estradă ia loc asistenţa oficială, civilă şi militară, în frunte cu I. P. S. S. Mitropolit Tit Simedrea.

Asistenţa militară este alcătuită astfel din d-nii: Gen. de div. Calotescu Cornel, gen. de div. Carlaonţ D-tru, col. Peteulescu Athanasie, col. Lăpuşneanu, col. Murăraşu Ion, col. Panu, col. Pantelimon, col. Petruc, col. Cristescu, col. Magistrat Cristescu Gheorghe, col. Berechet, prefectul judeţului, lt. col. Vasiliu M., lt. col. Cândea, din Inspectoratul Jandarmeriei, maior Ţivlea Ion, maior Franc Alexandru, maior Săndulescu, maior Lucescu C-tin şi alţii.

In asistenţa civilă, desprindem pe d-nii: Galeş, primarul municipiului Cernăuţi, Hudescu Ilie, Florescu Vasile, prof. Cristea Otin, prof. Vasile Loichiţia, prof. Petrescu, prof. Iancovici, prof. C. Tomescu, insp. g-ral dr. Octavian Lupu, Ionescu Bradeţeanu şi Alaci

La orele 10, parohul garnizoanei, cpt. Birău Pantelimon, asistat de părintele Hojbotă Vasile, părintele Popovici şi diaconul Alexa, dela Mitropolie, precum şi de capelan german Jingievschi Iosif, pentru cultul romano-catolic şi preot prof. Budu Sabin, pentru cultul greco-catolic, începe oficierea.

Depun jurământul întâiu elevii Secţiei de Pregătire Premilitară, apoi recruţii pioneri şi le urmează numeroşii recruţi bucovineni; oficiază prestarea jurământului părintele paroh al garnizoanei. La urmă, depun jurământul recruţii de rit romăno-catolic, cu capelan Jingievschi Iosif şi apoi cei de rit greco-catolic, cu preot prof. Budu Sabin.

In cele două tribune depe laturile intrării, o seamă de poporeni, în port cât mai diferit, mai colorat, se înghesue până la refuz, cu ochii arşi de sete spre ostaşi.

La terminarea jurământului, d. colonel Peteulescu Athanasie, ţine o scurtă şi frumoasă cuvântare. Arată însemnătatea zilei de 24 Ianuarie, în care — cu 84 ani în urmă — aceeaşi conştiinţă Naţională şi patriotică a părinţilor noştri a decretat pentru vecie unirea celor două principate româneşti: Muntenia şi Moldova şi a instaurat temelia desvoltării Statului român. In partea a doua a cuvântării, arată forţa mare, pe care o dă legământul sfânt al jurământului, în lupta dusă de ostaşi pentru apărarea fruntariilor Patriei.

La orele 12 după terminarea jurământului, are loc defilarea în faţa domnului General Carlaonţ Dumitru şi a ofiţerilor superiori din garnizoană.

Muzica este dată de regimentul de vânători.

Deschide defilarea delegaţia elevilor Liceului Militar „Ştefan cel Mare". Ii urmează companiile şi bateria de onoare ale regimentelor: de vânători, artilerie şi pioneri, cu Drapelele lor. Defilează apoi delegaţia Şc. de Subofiţeri jandarmi, Studenţii Şc. Politehnice, recruţii pioneri şi recruţii bucovineni.

Cu defilarea, serbarea a luat sfârşit.

Cobor pe sub aleele de brazi şi — impresionat de această curată pulsaţie românească — mă surprind cu câteva versuri în gând, învăţate încă din clasele primare, dar al căror tâlc nu-l putusem desprinde întreg atunci:

La o tufă de sulfină,
Car cu patru boi
S'a oprit şi ţi se 'nchină:
Bucovină, Bucovină,
Leagăn de eroi.

Vrednicii feciori ai Bucovinei se legaseră să aducă din nou ţinutului lor natal, „Leagănului de eroi", hlamida de azur şi aur a gloriei lui Ştefan cel Mare; juraseră să-i dea din nou strălucirea de „diamant din stema" neînfrântului Voevod.

Răsplată binemeritată

Un regiment de dorobanţi ocupase în regiunea dintre Don şi Volga o colină, importantă din punct de vedere strategic.

Toate poziţiile inamice din faţa sectorului cucerit de români erau dominate de focul nostru, încât vrăjmaşul nu putea înjgheba nici o acţiune ofensivă.

Intr'o dimineaţă de Decembrie, pe un viscol năprasnic care-şi împletea mugetul sinistru cu acel al obuzelor, bolşevicii deslănţuie o puternică şi deasă perdea de foc în faţa liniilor stăpânite de vânjoşii dorobanţi.

Armele automate ciripesc neîntrerupt, iar artileria aruncă grindină de obuze ce scormonesc şi amestecă pământul îngheţat şi zăpada troenită.

Această pregătire de atac durează o oră şi mai bine, după care încep să apară valuri compacte de infanterişti ruşi. Soldaţi şi ofiţeri merg devalma ca la o întrunire comunistă, înaintează în picioare, ca şi când nu ar fi români în faţa lor.

In sectorul unei companii de dorobanţi se năpustesc soldaţii unui regiment sovietic.

Dar dorobanţii îi lasă să se apropie de ei. Coboară ruşii în vale şi ajung pe muchea de dea. La tunul antitanc al companiei sergentul Dumitru Anghel şi caporalul Dumitru Ciociu stau cu nervii încordaţi, gata să plesnească.

Si ruşii înaintează de zor. Sunt veseli şi voioşi. Merg în gol. Nu se vede picior de român.

Dar deodată se aude o răbufnire seacă. Un obuz tras cu multă dibăcie de Anghel şi Ciociu se sparge în mijlocul ruşilor. De acum încolo unul după altul, obuzele sboară în turma fiarelor roşii şi le amestecă cu pământul.

Comandantul companiei, căpitanul Ciocănaş supraveghează îndeaproape cum cei doi dorobanţi răresc cu obuzele lor grămada bolşevicilor.

Atacul inamic este respins.

Se face numărătoarea pierderilor bolşevice. Sunt câteva sute de morţi şi un însemnat număr de răniţi.

Cei doi buzoieni îşi şterg sudoarea de pe faţa îmbujorată şi se depărtează de tunuleţul înroşit care svârlise solie de moarte în mijlocul fiarelor bolşevice.

Ziua aceea de Decembrie cu viscol şi zăpadă, aspră ca sufletul asiatic, a fost a celor doi eroi, care mânuind cu sânge rece tunul antitanc au reuşit să decimeze şi să răspândească primele rânduri ale unui regiment de infanterie bolşevic.

Pentru vitejeasca lor ispravă, comandantul companiei le-a acordat câte o permisie şi i-a propus pentru decorare.

Delicateţă englezească

A stat el holtei cât a stat sir John Mary, dar într'o zi, cu tot sângele lui rece ca de broască, totuş a luat foc când a întâlnit pe domnişoara Ellen Pickford. I-a spus două cuvinte, i-a făcut trei semne şi gata. S'au căsătorit. Şi au făcut nuntă mare, fiindcă asta se petrecea înainte de război şi fiindcă amândoi erau putrezi de bogaţi.

După săvârşirea cununiei religioase şi după ce au înghiţit la masă nu ştiu câte sandwich-uri, şi câte Wisky-soda (o băutură tare puturoasă), tinerii au luat-o frumos din loc, pasă-mi-te în voiajul de nuntă. Că aşa se obişnuieşte pe acolo prin Anglia, ca de altfel şi pe la noi.

Deci însurăţeii s'au dus la prima gară, au aşteptat un tren şi s'au suit în el. Amândoi stăteau solemni de parcă înghiţiseră câţi-va pari de telefon.

In cele din urmă John deschise discuţia.

— Eşti mulţumită, draga mea?
— Da dragul meu. Sunt foarte fericită.
— Te simţi bine?
— O, da! Foarte bine! Mai ales că mă simt alături de tine!
— Nu ţi-e foame?
— Nu!
— Nici sete?
— Nu! Mulţumesc!
— Ce bine-mi pare! Facem economie chiar dela început!
— Facem!
— Dar scaunul pe care stai este bun?
— Da! Foarte bun!
— Nu te sdruncină prea rău?
— Nu!
Nici nu te trage vreun curent?
— Nu...
— Dar nici n'ai vrea să dormi un pic?
— Nu! Să dorm? Nici pomeneală! Se poate să dorm? Nu dragule!
— Bravo, scumpa mea! O să ne împăcăm! Deocamdată fii bună te rog şi dă-mi mie locul tău! Că eu vreau să dorm!

TRADIŢIONALISTUL

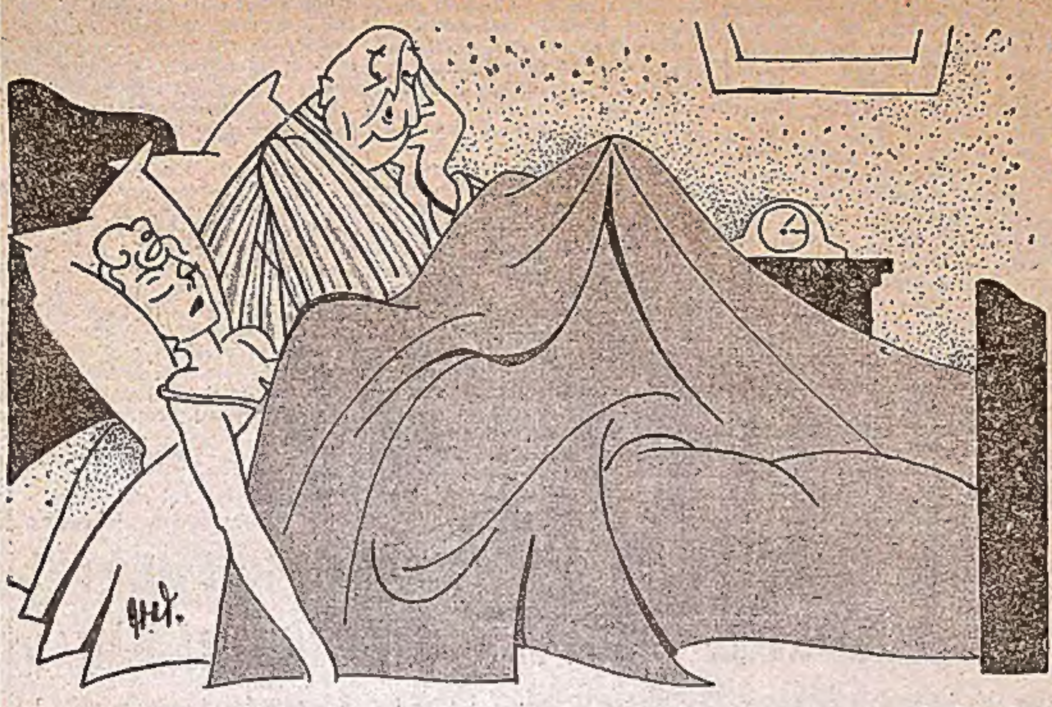

El. — ***Ce s'o fi'ntâmplat, dom'le? Să adoarmă ea întâi? Nu admit! Am s'o scol să nu contrazicem obiceiul!..***

HAZURI

Rectificare

Scena se petrece la un comisariat de poliţie din vecinătatea Oborului. In faţa comisarului este adusă o tânără doamnă, cu pometţii roşi, buzele idem şi nasul vânăt ca o prună brumată. E acuzată c'a lovit cu automobilul un biet pieton.

— Doamnă, mi se pare că aceasta este a cincea persoană pe care o călcaţi cu automobilul, în decurs de o lună de zile!

— Mă ertaţi, d-le comisar, dar greşiţi, e abea a patra.

— Ba e a cincia, doamnă!

— Nu, nu e a cincia! Pe una am călcat-o de două ori!

Nu mai e nevoe...

— Angelo, pendula din sufragerie a stat de două zile.

— Mi se pare că are şi ea nevoe de reparaţii.

— Mâine o să chem un ceasornicar s'o curețe bine.

— Tăticule! Tăt cule!

— Ce este, Nicuşor?

— Nu e nevoe să chemi pe ceasornicar!

— Dece?

— Fiindcă am spălat eu pendula, eri cu apă, săpun şi am frecat-o pe urmă cu peria de scânduri şi nisip...

Om deştept

— Nene Mitică, poţi d-ta să-mi spui ce este aia operă postumă?

— Pot, cum să nu, monşer.

— Vorbeşte.

— Operă postumă se spune despre o carte pe care autorul o scrie după moartea lui!

La secţie

— Ce meserie ai, omule?
— Sunt funcţionar la Poştă.
— Diurnist ori bugetar?
— Celibatar, d-le comisar!

Nu ştie!

— Eri, prietene dragă, a trebuit să dau fuga la dentist din pricina unei măsele care mă durea groaznic.

— Te mai doare şi acum, Mitică?

— Nu ştiu!

— Cum aşa?

— Măseaua a rămas la dentist!

«CATIUŞA» ŞI SERGENTUL CIUCĂ

Gheorghiţa băiat de ţară
Şi sergent voinic, isteţ
E — ca toţi oltenii noştri —
Foarte mare iubăreţ.

Nu-i ajunse România
De iubit fete din plin
Şi porni în spre Rusia
Dup'o fată-a lui Stalin.

Una de-i zicea Katiuşa
Cu ochi verzi şi numai nuri
Insă foarte vorbitoare
Că'avea şaisprezece guri

De statură era'naltă
Frunte lată şi ochi mici
Un „model de domnişoară"
Brevetat de bolşevici.

Şi'ncepu, mă rog, amorul!
Katiuşa cu vânătorul!
Toată ziua ea vorbea
Gurile îi turuia

Pe furiş îl ataca
Şi cu ochiul îi făcea.
El, galant o aştepta
Vorbe dulci îi mai şoptea

De tat-so şi maică-sa
Până ea se retrăgea
Că rusnacii o păzea
Că erau geloşi pe ea

Şi voiau ca s'o păzească
De dragoste oltenească
Insă mâre într'o zi
Gheorghiţă se oţeli

Şi la trântă oltenească
Porni ca s'o cucerească
S'o scape de ciolovecí
Şi să fie-a lui pe veci.

O pândi, piliş, pitiş
La un cot de luminiş
Şi Katiuşa când veni
Dârdâind din fierării

Că era gătită coz
Cu muniţii din colhoz
Gheorghiţă din bălării
Cât ai zice un, doi, trei

Drept în braţe îi sări
Că murea de dragul ei...
Ii turnă benzină'n ochi,
Să nu-i fie de deochiu

Şi în flacări de amor
O topi pân'la vizor
Şi-o şi luă cu dânsul, vere,
Leşinată de plăcere

Şi-o aduse frumuşel
In „companie" la el
Unde prinse să nuntească
După slova oltenească...

De-atunci fata lui Stalin
A uitat şi de Kremlin
Iară bravul nost'ostaş
Fu şi ginere şi... naş

Iar Katiuşa îngânfată
Şi cu trupul plin de nuri,
De când este măritată
Cu sergentul Gheorghe Ciucă,

Stă, săraca, demontată
Şi-a rămas din şaisprece guri
Doar cu una... şi-aia mută!

Serg. t. r. Al. Bojenescu

JURĂMÂNTUL

— Draga mea, jură-mi că n'ai să mă trădezi niciodată!
— Iţi jur pe ce am mai scump!
— Bravo! Şi pe ce juri?
— Pe Georgică!...

RĂSPUNSUL LUI ILIE

Maria. — ***Am auzit că ţii la altcineva mai mult ca la mine! cum o cheamă?***
Ilie. — ***PATRIA!***

CAMARAZI, INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neintreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic in ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitărei și in privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTĂȘEASCĂ ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească; Marția ora 17
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

UNITĂȚI ROMÂNE DE MUNTE ȘI CAVALERIE ATACĂ ȘI LUPTĂ EROIC IN CAUCAZ

La începutul lunei Noembrie 1942, bolșevicii au anunțat o ofensivă de mari proporții, ofensivă care încetul cu încetul s'a prăbușit în fața pozițiilor germane și române.

Pierderile suferite de inamic cu prilejul acestei ofensive sunt considerabile, atât în oameni cât și în material de războiu.

Toate metodele de luptă folosite de sovietici pentru a pătrunde în dispozitivul nostru nu au dus la nici un rezultat important strategic ci rând pe rând coloanele de infanterie bolșevice ce urmau tankurile, au fost decimate sau risipite.

In ultimul timp sovieticii întreprind atacuri din ce în ce mai incoherente, atacuri depe urma cărora rămân numeroși morți, răniți și prizonieri în mâinile noastre.

Lipsa de alimente și frigul îi îndeamnă uneori pe bolșevici să atace la drumul mare chiar populația civilă pentru a-i lua ultimele alimente și îmbrăcămintea groasă de iarnă.

Prizonierii sovietici își manifestă o deosebită mulțumire că pot găsi mâncare și un adăpost cald în pozițiile noastre.

Nici ultima metodă de atac nu le-a adus bolșevicilor nici o schimbare. Căutând să pătrundă în dispozitivul nostru, au cocoțat pe tankuri grele pâlcuri de soldați.

Aceștia însă sunt vânați de români și germani, înainte de a ajunge în fața pozițiilor noastre.

Dar românii nu se mulțumesc numai să stea în defensivă și prin recunoașteri și incursiuni, pătrund în unele sectoare aproape zilnic în rândurile inamice și iau prizonieri și material de războiu.

In ziua de 11 Ianuarie a. c. o Mare Unitate de munte formată din ardeleni a executat numeroase incursiuni la inamic. Cu-această ocazie au fost luați mulți prizonieri. Starea prizonierilor ruși era dintre cele mai deplorabile.

La două zile numai după aceste incursiuni, bolșevicii au atacat cu puternice unități de infanterie pozițiile ardelenilor. Aceștia, au respins cu ușurință atacurile bolșevice și le-au pricinuit pierderi numeroase. Si în timp ce ardelenii noștri care în acest războiu s'au dovedit a fi demni urmași ai lui Horia, Cloșca, Crișan și Avram Iancu, răresc tot mai mult rândurile bolșevicilor înfometați, alte două mari Unități de cavalerie formate din Munteni, Dobrogeni și Olteni, au respins cu pierderi mari pentru inamic numeroase și persistente atacuri bolșevice.

Un însemnat număr de prizonieri bolșevici au căzut în mâinile călăreților români. Aceștia declară că în condițiunile actuale rușii nu mai pot continua războiul și așteaptă cu groază deslănțuirea ofensivei germano-române.

Condițiunile rele atmosferice sunt în desavantajul bolșevicilor care nu sunt nici pe departe îmbrăcați de iarnă ca ostașii români și germani.

DIN FAPTELE OSTAȘILOR NOȘTRI DE PE DON

Ploaia de foc ne-a ținut încordați toată noaptea. Parașutele luminoase, căzând în serie, dădeau un aspect feeric pozițiilor noastre, la marginea unui sătuleț din cotul Donului. Le urmăream cum pluteau în văzduh, purtate de vânt, ca niște baloane smulse din captivitate și cum se umflă, pâlpâe și se sting lovite de proectilele artileriei. A doua zi, soldații au organizat o adevărată vânătoare de parașute. Mulți au încercat să-și croiască din ele pantaloni „fantezie".

Macaroanele explosive

Eram o mare unitate de olteni, ce păstram deaproape o săptămână, o atitudine defensivă.

La intervale mai lungi, rușii deschideau câte-un foc slab de mitralieră, încercând să ne sgândărească bârlogul cu proectile răzlețe de brandt și de Katiușa.

Atunci pozițiile noastre se însuflețeau, mitraliera tresărea, iar grenadele lovind pe bolșevici astupau cu o perdea înecăcioasă, decorul sârmelor ghimpate, cu ciucuri de ghiață.

Inamicul, redus la tăcere, își amână răfuiala, liniile noastre deveneau apoi invizibile și periculoase.

Când înserarea fumega pe dealuri, câțiva ne strecuram prin șanțurile ce șerpuiau de-alungul frontului. In vale, răsuflau greu. Era o vale a Cairului, — minunată. Construisem aci bordee, după o geometrie bizară. Aveam sobe triunghiulare, cu burlane improvizate din cutiile de conserve și paturi de lut, înblănite.

Joia și Dumineca primeam vizite... Mai des veneau italienii, cu care făceam legătura la stânga. Aduceau cu ei o expansivitate și o nostalgie meridională. Ne tratau cu licoare de Capri, cu brânzeturi, conserve, fructe, țigări, bomboane și câte alte nimicuri dulci. Si în explozii de canțonete, petreceam, uitând războiul, ceasuri întregi.

La plecare făceam, mai totdeauna, schimb cu bocancii și cu cămășile. Lovitura o dam, firește la cămăși; ale italienilor erau milaneze...

Liliputanii cu tancuri

Până seara, inamicul a atacat puternic.

In zorii zilei următoare, lupta ajunsese în toiu. Incercarea inamicului, de a străpunge frontul, n'a izbutit.

Regimentele de slătineni, vâlceni și românești au înfrânt disperarea rușilor, aruncându-le resturile în debandadă peste decorul imaculat al stepei Donului. Soldații noștri s'au bătut cu ultima energie, folosind, pe lângă arme, lăzile goale de muniții, lopețile și târnăcopul.

Șanțurile s'au umplut de arme distruse, aevărite, de uniforme ostașii, de muniții părăsite, de chesoane, de cai și căruțe răsturnate.

O mitralieră — dintr'un cuib de șoimi — secerase un pluton de **gruzini și uzbeci** (rămășițe împinse, bestial, în luptă; majoritatea lor nici nu știu rusește; interpreții noștri, stăpânind toate dialectele, nu s'au putut înțelege cu ei. Ce moarte curioasă! Muriseră simetric. I-au numărat: 31. Stăteau în linie dreaptă, ca la adunare; așa îi fulgerase mitraliera noastră, prinzându-i parcă într'un instantaneu. Erau groaznici la vedere, cu fețele descompuse în rânjete imobile, de fiară. Ochii lor oblici se ascurțeau sub pleoape vinete, infectate, și din pilotcile verzui care le acopereau frunțile teșite și pomeții obrajilor de bronz, ieșiau fire de mustăți negre și rare, ca iarba. Mâinile groase încărcate cu noduri, se crispaseră pe carabinele automate. N'au mai apucat să tragă. Alții zăceau, informi, striviți de roțile tancurilor. Bolșevicii au camuflat, cu trupurile lor, un batalion întreg, — batalionul întâi de dorobanți slătineni; gloanțele se înfigeau, țiuind în ele, ca în niște saci cu nisip, protejând astfel acțiunea noastră. Valurile, mereu în creștere, nu făceau decât să înalțe zidul de carne, transformat în redută, peste care se prăvăleau succesiv, svârcolindu-se, comandanții ruși. Moartea vine aci într'o mie de feluri. Inamicul n'a mai avut vreme, slăbit și fără rezerve, să-și culeagă morții și rănitii. Ni i-a lăsat nouă. Mulți dintre răniții sovietici nemai putând să fugă, au fost ciopârțiți de baionetele comsomoliilor; unii în eforturi disperate, și-au agățat cureaua de tancuri; au mers așa, târâți de ele, prin gropi, peste câmp.

Impotriva carelor blindate, bateriile românești au deschis un foc viu, pustiitor. Am scos din luptă, la asalt în sectorul nostru șapte tancuri.

Deasupra s'au cățărat oltenii cu topoarele strâmbând țevile mitralierelor. Cu răngi de fier spărgeau vizerii. Introduceau drugi prin ei și scormoneau ascunzișul ermetic al bolșevicilor, mutilându-i, strivindu-i ca pe niște șerpi în găurile lor. Cota 2084 e mărturia cea mai de preț a eroismului nostru de legendă în care ostașul român și-a arătat neîntrecuta sa vitejie.

Către sfârșitul luptei, pe cerul violet s'a profilat un stol de avioane americane de bombardament. Țâșnind de jos, linii luminoase, albe părea că le săgetează; nourașii de fum buclați, începeau să le învălue ușor. Riposta prompt, artileria noastră antiaeriană. Pe lângă avioane, sclipind în zare, treceau lin, mângâetor mingi, roșiatice, albastre, portocalii, ca niște baloane de săpun ce se spărgeau în dreptul aripilor, la coadă sau în față, la elice. Peste deal, la o bătae de pușcă, au căzut trei aparate. Nu erau, la început, decât șase, care s'au ușurat prostește ici, colo, de toate bombele.

Ultimele trupe rusești se retrăgeau dezordonate, înebunite. Se bătea cerul cu pământul.

Și în clocotul acesta mistuitor al unei încleștări de neînchipuit, am trăit o scenă uluitoare.

Din turela unui tanc au apărut, dezarmați trei copii... Imaginați-vă tabloul: doi băeţași și-o fetișcană bălae...

Surâsul le-a încremenit pe buze, când i-am luat în brațe, trezindu-i la realitate. Aveau un aer bosumflat și naiv de parcă iar fi prins părinții făcând boroboațe. Simțiam emoția și privirile piezișe, pătrunzătoare, ale acestor fii putani războinici și ne gândeam în clipele acelea hotărâtoare, la copiii noștri. Ostașii se închinau. Erau cu toții de părere că se apropie cursul prăbușirii definitive ale acestui răsărit blestemat pentru a cărui stăpânire sângeroasă, bolșevicii n'au cruțat nimic, — nici măcar seninătatea copiilor.

Sold. T. R.
Rădulescu Manole
Reporter de războiu S. M. P.

TREC SPRE FRONT

BATALIOANE DE VOLUNTARI

Pe frontul împotriva bolșevismului trec noui voluntari. Numărul acestora sporește mereu. Batalioanele formate de acești fii de nădejde ai Neamului s'au încleștat într'o luptă aprigă cu dușmanul ființei noastre naționale care de atâta amar de vreme tot încearcă să ne sugrume.

Ei luptă alături de bravii ostași cari s'au acoperit de glorie pe întinsele câmpii ale Rusiei, împingând zilnic cât mai departe hoardele roșii înfometate și desbrăcate.

Asprimea iernii cu viscole puternice și ger năprasnic, nu au putut răci ardoarea sufletească a voluntarilor care cer să plece pe front pentru ca să poată aduce și ei contribuția la lupta cea mare care se dă împotriva bolșevismului.

Motivarea pentru a pleca pe front fiecare voluntar tânăr sau vârstnic o face așa cum îl îndeamnă pornirile sale războinice și neastâmpărul sufletesc.

Sunt oameni cari au ieșit de mult din cadrele armatei, oameni ce au mai trecut și greul altor războaie, dar care nu pot să stea liniștiți la vetrele lor, dacă știu că acolo unde luptă fiii acestei țări și unde este sufletul întregei Națiuni, nu luptă și ei.

Cinci copilandri contigente 1946, 1947 și 1948, au cerut să lupte și ei pentru a-și măsura avântul, puterile și curajul cu „eroii fără voie" ai armatelor roșii.

Nouă românce au cerut cu insistență să fie și ele trimise la spitalele de campanie pentru a fi cât mai aproape de răniți.

Un notar de 26 ani motivează în cererea sa de a pleca pe front astfel „Sunt destul de tânăr și nu merit a sta ca un gârbovit în fața acestui imperativ al Țării".

Iată un pasagiu din petițiunea refugiatului Olaru Vasile, jandarm.

„...Doresc să fiu trimis la un regiment de infanterie pe front unde luptă toți frații mei români cu drag și bucurie; vreau să lupt pentru Patrie și credință; vreau să mor pentru Cruce și Neamul meu".

Serg. T. R. Nicolae Victor, deși se află în concediu medical, a cerut să i se suspende acest concediu și să plece cât mai degrabă cu primul detașament în primele linii.

In cursul lunii Decembrie 1942 au plecat în urma stăruitoarelor cereri 143 vrednici luptători. Câțiva din ei au luat parte la prima campanie și setoși de a mai lupta, nu și-au găsit liniștea până ce nu au obținut aprobarea de a pleca în primele linii.

Sunt oameni cari nu înțeleg restul vieții de cât învingând greutățile ei, înfruntând moartea.

Iată numele acestor voluntari: Cojoc C-tin, ctg. 1947 și Blaba Raul ctg. 1947 dela Liceul Petru Rareș din P. Neamț, Epure Ioan, ctg. 1947, Zamfirescu Ion, ctg. 1946 și Barbu Dumitru, ctg. 1948; Plot. maj. Ilarion Gogu, ctg. 1913, Plot. Nicolae Bejan, ctg. 1902, Plot. Călin Marin, ctg. 1910, sold. Petre R. Oprea, ctg. 1911; Locot. rez. Simonescu B., Popescu D. Oct., Nistor G. Nistor, Plot. maj. Andronic Vasile, ctg. 1918, Plot. rez. Spilca Mihai, Plot. Ionescu M. C-tin, Bârligă Aurel, Iociu Petre, Gheorghiu Petre, Vicol I. Const. Serg. maj. C-tinescu I. Gheorghe, ctg. 1938; Găncasă Marin, ctg. 1938; Sergenții: Bițic C. Vasile, ctg. 1928, Lungu Dumitru ctg. 1938, Fugariu I. Marin, ctg. 1926, Gherghișan Dumitru, ctg. 1935, Barbu Roșianu, Dumitru Gavrilă ctg 1927, Chitea Ioan, ctg. 1925, Ivănescu Vasile, ctg 1920, Bucur Ion Jibăceanu Gh. ctg. 1928, Rața A. Nicolae, Manea Andrei, ctg. 1940 Ticu A. Gheorghe, ctg. 1928, Petrescu Nicolae ctg. 1930, Dumitrescu M. Gh., ctg. 1941, Crăciun T. Aron, ctg. 1915, Nedu Vasile; Caporalii: Zaharia Teodor, ctg. 1932, Truscutete N. Alex., Palici C-tin. ctg. 1932, Izgherian Leonte, Robu N. Nicu, ctg. 1920, Sigmund C. Alfred, ctg. 1937, Badiu Anghel, ctg. 1943; Fruntașii: Crăciun Augustin, ctg. 1938, Iorgu Ilie, ctg. 1925, Farcaș Nicolae, ctg. 1942, Grădișteanu B. Teodor, Ion I. Mihu, ctg. 1937, Ion I. Ștefan; Soldații: Enghi F. Tudor, ctg. 1931, Abrudeanu Vasile, ctg. 1930, Ilie Cârstea, Nistor Aron, ctg. 1944, Pârvu I. Const., Vasiliu Const., ctg. 1941, Cristea V. Ion, ctg. 1943, Cotoi Tudor, Ciucur Ioan, Neagu B. Ion ctg. 1926, Cărnaru Ion, ctg. 1937, Pătrășcoiu Alex., ctg. 1944, Moraru Nicolae, Georgescu Nicolae, ctg. 1931; Anghelache Pițigoi, ctg. 1920, Oprea Ernest, Brad Mladin, ctg. 1938, Vlăsceanu Nicolae, ctg. 1914, Tonaru Mocanu Muja Mihai, ctg. 941, Minea Vasile, Nicolae Antohe, Boiceanu I. Gh., ctg. 1928, Afrinei Petre, ctg. 1926, Serling Gheronte ctg 1943, Curta Augustin, Vișan D. Alexe, ctg. 1945, Neagu Cristea, ctg. 1932, Tarnocchi Gh. ctg. 1940, Lepedliuc D-tru, ctg. 927, Munteanu Ion, Postelnicu C-tin, ctg. 1923, Ionescu C-tin, Boldeată A. Gh., ctg. 1943, Becuiu Gheorghe, ctg. 1934, Semănaru Vasile, ctg. 1936, Neron Virgil, ctg. 1933, Mihăilescu Aurel, ctg. 1925, Elișcu Gh., ctg. 1924, Petre Gh. Ion, ctg. 938, Dobre I. Gh., ctg. 1933, Ciuhurezu D. Vasile, ctg. 1936, Brescău Vasile, ctg. 932, Teodor Cuza, ctg. 1943, Rașu Vasile, Chirilă Dumitru ctg. 1915, Balan C-tin, ctg. 1924, Bălăcescu V. Ion, ctg. 1919.

Pentru spitalele de campanie, s'a oferit următoarele voluntare: Anca Florea R. Vasile, Maria Drăghici, Maria Gh. Popa, Aglaia C. Florea, Elena Damian, Florica Dima și Ioana F. Burian.

Batalioanele de voluntari sporesc mereu și ele duc acolo unde se plămădesc destinele Neamului românesc și noua formă spirituală a Europei, categorica voință a întregei noastre Țări de a dărâma cu un ceas mai de vreme colosul bolșevic.

GHICITORI

Am două ţigănci de laic
Se bat ca două vătraie.
(Caprele)

*

Am o carte de cătină,
Arar voinic o resfiră.
(Cartea)

*

Ce nod cu ruga se'noadă
Şi cu mâini nu se desnoadă.
(Cununia)

Piele de taur
Cu picături de aur.
(Cerul cu stelele)

Pe'o vâlcea cotită
Vine'o mierlă'nvorvolită.
(Ceața)

*

Inelul doamnei
Şade în fundul oalei.
(Clopotul)

Hantur, pantur
Trece pe uliţă
C'o mie de suliţă.
(Ariciul)

*

Copac verde
Capu-i arde.
(Bujorul)

*

Im mijlocul câmpului
Şade bunicul ciontâncului.
(Buricul)

*

Am cal tare.
Umblă fără stâmpărare
Ce nu ştii tu, el te'nvaţă
D'ai ghici, îţi frig o raţă.
(Ceasul)

*

Am o găinuşe gălbinuşe
Strânge minciunile'n guşă.
(Vioara)

*

Două lemne încălecate
Se strânge lumea pe ele, ca la moarte.
(Vioara)

*

Am o găină
Cu moţul de făină
(Zăpada)

*

Mititel ca ou,
S'atârnă ca un bou.
(Greutatea cântarului)

Sgâiesc pe roşia
Se bag pe neteda.
(Turta când o bagi în foc)

*

Ce nu trece drumul?
(Pârjolul)

*

Am doi unchesi
Se trag de barbă amândoi
(Pieptenii pentru cânepă)

*

Fotea 'n sus
Fotea 'n jos,
Fotea vine mânios.
(Fusul)

*

Am o coşeriţă,
Plină de oile.
(Gura şi dinţii)

*

Iuşe, iuşe prin păiuşe
Tace, tace prin copace.
(Coasa)

*

Am un pui de grec
Face 'ndec, îndec, îndec.
(Securea când loveşte lemnul)

*

Am o fată de Săcui
Şade cu pletele 'n cui.
(Ploaca)

*

Lungă, lungă
Fără umbră.
(Poteca)

*

Ce e mic şi agios
Şade pe punte de os.
(Inelul)

*

Sus tună
Jos răsună
La mijloc ciorile s'adună.
(Clopotul)

*

Tăbârciţă neagră
Peste câmp aleargă.
(Epurile)

*

Hodolog, boldolog
De barbă te-aduc
De barbă te duc.
(Pedeleşul)

*

Voltea în sus,
Voltea 'n jos
Voltea vine mânios.
(Fusul)

INDUSTRIE ŞI CAPITAL

Viaţa modernă a societăţilor se întemeiază tot mai mult pe industria şi produsele sale. Înainte, omul trăia prin uneltele făcute de mâna sa, din produsele pământului lucrat de braţele vânjoase ale omului şi cu vitele din jurul casei sale. Astăzi, totul porneşte din industrie. Hotarele ţării le aperi cu tancuri, tunuri, avioane, ieşite din cuptoarele uriaşe ale fabricilor. Pământul e brăzdat cu ajutorul tractoarelor. Veştmintele nu mai sunt ţesute cu migală şi dragoste de mâinile delicate ale nevestelor. Până şi hrana se plămădeşte în fabrici.

Iată de ce nu se mai ţine teoria, atât de înrădăcinată la noi, prin care se promova, în ceea ce priveşte România, principiul de ţară eminamente agricolă fără legături cu industria. Eroarea unei atari concepţii provine din două cauze: interesele puternice ale capitalismului străin, care ne subjugă prin mijloace moderne, cât şi lipsa de capital naţional, fără de care, susţin economiştii noştri nu se poate face o industrie.

Pericolul lipsei industriei în ţara noastră l-a arătat mai de mult Ion Ghica. Să-mi fie îngăduit să cred că Românii au avut un singur economist, care a gândit româneşte, fiindcă s'a întemeiat pe nevoile pământului şi venea din marea pleiadă a cugetătorilor de rasă ai generaţiei dela 1848. Ghica a ridicat marea necesitate a creării unei industrii româneşti. „Dacă voiţi, voi tineri; afirma Ghica, să aveţi o patrie română, puneţi-vă pe industrie, deveniţi producători, lucraţi împreună; în loc să căutaţi să câştigaţi cu efecte, cu împrumuturi d'ale statului şi cu agiotagii, asociaţi capitalul vostru cu munca, deschideţi prăvălii, înfiinţaţi ateliere, formaţi o casă de credit industrial, la care acei care voesc să muncească să poată procura maşinile şi instrumentele de lucru cu un procent drept şi cuviincios".

Iar un străin, spre ruşinea noastră, elveţianul Guggsberg, fost pedagog al fiilor de boieri de pe la 1850, ne arăta, ca şi Ion Ghica, necesitatea vitală a industriei pentru ţara noastră: Când toate obiectele de care avem nevoie se pot face la noi, dece să le cumpărăm dela alţii, cărora să le dăm câştiguri şi mai ales să le devenim sclavi. Nici o ţară nu poate progresa fără industrie, ne învăţa Guggsberg. Tot el ne arăta că nu trebue să dispreţuim nici industriile cele mici, care sunt „ca vinele imperceptibile care merg dela vasele mari pentru a hrăni extremităţile cele mai depărtate ale membrelor noastre".

Când industriile mici vor împânzi satele noastre, iar furnalele fabricilor se vor înălţa în mijlocul oraşelor, atunci ţara va fi alta. Iată unde stă cheia progresului în societatea românească. Dar învăţătura aceasta trebue deslegată de economiştii neamului. Nici unul din ei până mai ieri, dacă au fost cu adevărat, nu au pus problema industrializării ţării ca Ion Ghica. E uşor a ţine registre a face partizi duble dar nu aici stă viitorul economistului de mâine, primul pe care îl vom avea. După cum nu ne putem mândri cu o literatură originală în specialitatea economică, cum nu ne putem mândri cu maeştrii vieţii economice, de talia unui Eminescu în literatură, totul se cade să fie luat dela început. Suntem o ţară bogată: avem materii prime, avem braţe de lucru, avem pământ bogat cum şi tineri de ispravă, dar nu avem capitaluri, care să permită circulaţia bunurilor, crearea de mari întreprinderi. Aici stă menirea economistului de mâine, pe care îl aşteptăm.

Barbu Theodorescu

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

17.

18. Pierdem rămăşagul. Căci întrucât cea mai îndepărtată piatră este la 200 de paşi, trebue să se facă în total 20 000 de paşi. Asta înseamnă 15 kilometri, pe cari nimeni nu poate să-i parcurgă într'o oră, cu atât mai puţin cu cât trebue să se aplece de atâtea ori.

19.

20.

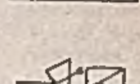

21.
Literele sunt: X I H O.

22. SOCOTEALĂ COMPLICATĂ

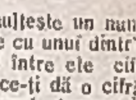

Înmulţeşte un număr compus din 2 cifre cu unul dintr'o singură cifră. Aduni între ele cifrele produsului până ce-ţi dă o cifră egală cu înmulţitorul. Această cifră se înmulţeşte din nou cu ea însăşi şi acest produs, dacă-i aduni între ele cifrele, îţi dă din nou cifra înmulţitorului.

Ilustraţia arată şirul operaţiilor.
Cifra din cerc este totdeauna aceeaş.

Care-i acea cifră?

23. PROBLEMA CU CHIBRITURI

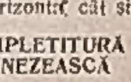

Pe o foaie de hârtie sunt 36 de casete. In fiecare casetă un chibrit. Scoateţi 6 chibrituri, astfel încât toate rândurile desenului să cuprindă un număr pereche de chibrituri, atât orizontal cât şi vertical.

24. IMPLETITURA CHINEZEASCĂ

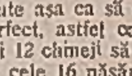

Avem în faţă 9 fâşii pe cari sunt desenate pasări şi chinezi. Ele trebuesc ţesute aşa ca să ne dea un patrat perfect, astfel ca după terminare cei 12 chinezi să fie pe deasupra, iar cele 16 păsări dedesubt. Dar niciodată să nu avem mai mult de trei chinezi într'un singur rând, fie vertical, fie orizontal.

Pentru rezolvare, vom tăia din hârtie fâşii după model.

25. PROBLEMA CU PEŞTII

Moş Glumici are un acvariu cu care se făleşte. Deunăzi l-a fotografiat. Se văd peştişorii veseli în bazinul lor. Sunt trei feluri Moş Gumici a privit cu atenţie fotografia şi a

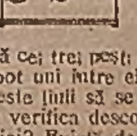

constatat că cei trei peşti ai fiecare specie se pot uni între ei prin linii, fără ca aceste linii să se întretaie. Cine poate verifica descoperirea lui Moş Glumici? Există două moduri de rezolvare.

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

ADA-KALEH (Ruşava). Insulă pe Dunăre, între Orşova şi Porţile de Fier. Fortăreaţă turcească (ridicată întâi de Austriaci de cari fu ocupată la 1716—38, apoi refăcută de Turci). Până la 1878 a fost a Turciei, apoi a Austro-Ungariei (trat. de la Berlin). In urma marelui război, prin tratatul 1919, atribuită României (Jud. Mehedinţi. Zidurile cetăţii în fiinţă. Numită şi „Orşova Nouă" şi „Ruşava". Locuită de Turci.

• •

AGATIRSI. Inainte de pomenirea numelui Dacilor în Ardealul de azi, acea regiune era prin secolul 4 a. Cr., locuită de Agatirşi sau TRAUSI, cari par a fi acelaş popor cu Dacii cunoscută însă vechilor scriitori (Herodot, etc.) sub acest nume.

• •

MASA LUI TRAIAN. (Mai des numită a lui Mihai). Stâncă pe malul Oltului, mai jos de mon. Turnu (Vâlcea); de forma unui con trunchiat. Tradiţia popostirei lui Mihai Vodă în drum spre Ardeal. Ni se pare o legendă de formaţie literară modernă.

• •

LEFEGII. Ostaşi cu plată, români sau străini, cari formau garda Domnului în Ţara Rom., comandaţi de căpitanul de L. Numărul lor nu pare a fi trecut de o mie în sec. 17 (erau mai ales Saşi), când purtau de obicei veşminte galbene. „L. Spătarul" o gardă a marelui Spătar, formau o companie sub ceaşul spătăresc.

• •

ISPRAVNIC. Altădată cuvântul însemna în general: administrator, conducător, îndeplinător. Capii sau cârmuitorii judeţelor se numeau ispravnici. Funcţie şi titlu înfiinţat la 1741 de Const. Mavrocordat, în locul vechilor căpitani, vornici (şi pârcălabilor în Mold.). Dela finele sec. 19 erau doi de judeţ, unul administrativ altul judecătoresc (de obicei un român şi un grec). Sub Regulamentul organic ispravnici se mai numeau şi slujbaşii cu „torii judeţelor" (apoi în organizarea modernă Prefecţi). Ispravnici se mai numeau şi slujbaşi cu atribuţii de intendent: „Ispravnic la Curte" şi acei cari îndeplineau temporar o însărcinare pentru Domn: ispravnic al unei clădiri, biserici, etc. (de obicei un boer de încredere al Domnului). (In vremea ocupaţiunei austriace în Oltenia, erau de fiece judeţ ca judecători „ispravnici").

• •

IORGOVAN (Iovan Iorgovan). Numele lui Hercule în tradiţia populară, rămasă încă în Mehedinţi, în jurul Cernei (apropierea vechilor băi zise ale lui Ercule).

Acestui personagiu legendar i se atribue întâmplări de un mare interes pentru folklorul nostru. „Brazda lui Novac" ar fi urma lăsată de balaurul urmărit şi ucis de Iorgovan (numele arată o influenţă sârbească).

• •

SCULPTURA în arta românească veche se reduce la ornamente. S. în PIATRA ne-a dat chenarele dela uşi şi ferestre (biserici, locuinţe), pietrele mormânt frumos cioplite, începând din sec. 14, pisanii la biserici, cruci votive. Cioplitorii în lemn ne-au lăsat uşi preţioase la biserici (Cotmeana, Cozia, Snagov, din sec. 15, Tazlău din al 16), apoi iconostase (Arnota, Cotroceni, Văcăreşti), jeţuri (Probota, Humor, Moldoviţa), strane, (Voroneţ) sfeşnice. Frumoase exemple la Muzeul Naţional din Buc. şi prin biserici. De asemenea cruci şi unele obiecte casnice. S'au păstrat şi numele câtorva meşteri din s. 16—18. SCULPTURA MODERNA, reprezentativă statuară, nu începe să se desvolte decât în a doua jumăt. a sec. 19. Sculptori: Carol Storck (1826—87), Ion Georgescu (1855—98) şi generaţia nouă înainte de război: Fr. Storck, Paciurea, Spaethe, Han, Jalea.

• •

SECULARIZAREA averilor mănăstireşti. Act politic şi economic prin care toate proprietăţile bisericeşti din România închinate mânăstirilor şi patriarhiilor greceşti; au fost trecute ca avere naţională a Statului. (Legea din 15 Dec. 1863). Secularizarea e datorită Princ. Cuza şi lui Kogălniceanu. Moşiile astfel recuperate au format domeniile Statului şi parte s'a împărţit în loturi ţăranilor (1864).

• •

VALUL ROMAN (Limes, vallum) Şanţuri cu ridicături de pământ, pe alocuri zidite, ridicate de Romani ca semn de hotar al stăpânirei lor şi ca apărare spre miazănoapte şi răsărit. Valul străbate T. R. Se poate încă bine urmări valul dela miază-zi paralel cu Dunărea (Teleorman-Vlaşca), şi care străbate Oltenia şi T. Rom. de la Severin spre Brăila, numit de popor „Brazda lui Novac". In stânga Oltului ele sunt tăiate de valul care mergea de la Turnu de pe Dunăre la Câmpulung spre munte (limes alutanus). In general poporul le-a numit „troiane" sau „brazda lui N." In Nordul Banatului un val pleca dela Mureş spre S. V. până la Tisa. Un altul, spre sud de Timişoara la Versovia. Un al treilea la Dunăre. In Transilvania, la N. de Someş pe la Porolissum la Crişul repede. In Moldova, valuri probabil pre-romane erau: de la Siret (gura Trotuşului) peste Prut şi prin Bugiac la limanul Nistrului, — în legătură cu altul care pornea de mai jos (la răsărit de Galaţi). Un altul la N. de cel d'întâi. Două alte valuri romane paralele, în Dobrogea între Dunăre şi Mare (Timiş).

• •

VATAF. In general: conducător, mai mare peste o categorie de slujitori. In oaste, ofiţer (în vechime, sec. 16, cap a 500 oameni): Vătaful de Vânători comanda vânat, domnesti (s. 15—17) vătaful de COPII, peste copiii de casă (pagi, garda); — v. de APROZI, şef al gardei aprozilor; mai târziu (s. 17—18) executor al hotărârilor civile ale Divanului. Ca slujbe civile: vătaf de plai sau de plasă, administrator sub ordinele ispravnicului (s. 18); vătaf de puşcărie; etc. La Craiova un vătaf al Caimacamiei corespunde cu v. de aprozi. In Moldova se numeau odată vătafi şi unii cârmuitori de târg (ca pârcălabii), la Iaşi şi Dorohoi.

Reportajele Zilei

Din țară

FAMILIA GRIGORE STOICA CORNEA CITATĂ PE NAȚIUNE

Familia GRIGORE STOICA CORNEA din Filipeștii-Târg (Prahova) a sprijinit cu 6 feciori lupta Neamului contra bolșevismului.

Patru din aceștia, au căzut cu arma în mână:

— sergentul CORNEA IONEL;
— sergentul CORNEA VASILE;
— caporalul CORNEA AUREL;
— fruntașul CORNEA VALERIU.

Ceilalți doi sunt și ei la datorie.

Pentru acest înalt exemplu de îndeplinirea datoriei, familia GRIGORE STOICA CORNEA se citează pe Națiune.

MAREȘAL ANTONESCU

D. prof. Mihai Antonescu primește o înaltă distincție croată

Marți după amiază, d. dr. Benzon ministrul Croației la București, a remis, în numele Excelenței Sale Poglavnikul, d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-președintele consiliului de miniștri, Marea Cruce a Ordinului „Zvonimir", cea mai înaltă decorație croată.

D. ministru al Croației a rostit o cuvântare, arătând sensul acestei distincțiuni adresată meritelor vice-președintelui nostru de consiliu.

D. Mihai Antonescu a răspuns exprimând gratitudinea sa și arătând că socotește că această distincțiune se adresează guvernului Regatului și țării însești.

Românii înscriu pagini de glorie

Ziarul „Ceske Slovo" din Praga laudă hotărîrea cu care trupele române continuă lupta împotriva bolșevismului, amintind paginile de glorie înscrise de români la Odesa, Harkov, Kerci, Sebastopol, Nalcik etc.

„Fapte de arme ale ostașilor români, oțeliți în luptele comune alături de armatele Reichului timp de un an și jumătate, au făcut din armata română o armată de elită a acestui război.

*

Un scriitor croat face o apropiere între luptele duse de români dealungul vacurilor, și luptele croaților pentru libertatea lor. In continuare, scriitorul croat spune că ar fi o farte mare greșeală să se creadă că există deosebiri între Românii de dincoace sau dincolo de Carpați sau între Românii din marea câmpie dunăreană și cei din Bucovina.

Articolul se închee cu preamărirea eroismului armatei române în lupta împotriva bolșevismului.

„Trupele române au dus lupte nu numai pentru eliberarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord ci, deasemenea, în câmpiile Ucrainei, în stepa cercheză la Stalingrad, pe Cuban și în munții Caucaz, dovedindu-se a fi astfel garanția dezvoltării istoriei României Noui".

*

Sub titlul: „Prietenia germano-română", revista „Sud-Est Echo" publică un lung articol, în care spune între altele:

„Ultima vizită pe care Mareșalul Antonescu, Conducătorul Statului român, și d. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele consiliului de miniștri al României, au făcut-o Fuehrerului la cartierul său general, a avut o deosebită însemnătate atât prin alegerea locului de întâlnire, cât și prin lista personalităților germane și române, care au asistat la conversații.

Relațiile de prietenie dintre Germania și România s'au întărit din ce în ce mai mult, începând din ziua preluării conducerii statului de către Mareșalul Antonescu, adică din ziua de 6 Septembrie 1940, prin lupta comună contra bolșevismului. Ele au dus la o comunitate de interese, care arată limpede ambelor state că se pot ajuta reciproc în toate domeniile".

Un cămin cultural slăvește vitejia ostașilor

Căminele Culturale s'au dovedit totdeauna instrumente de progres și armonie. Cele din Bucovina și Basarabia, manifestă, în plus, o dragoste deosebită ostașilor noștri cari le-au dat putința, prin vitejia lor, să reînvieze.

Un astfel de Cămin e cel din Corjeuți-Hotin, care a pregătit pentru ostașii aflători pe teritoriul comunei o frumoasă masă camaraderească, participând și autoritățile comunei și ofițerii comandanți. Părintele protoeren Ion Moldoveanu a prea mărit destoinicia armatei române care a păstrat neștirbită onoarea țării. Primarul Vasile Andronic a vorbit despre legăturile închegate ce trebue să existe între autoritățile civile și militare. Directorul școalei Ilie Palamaru a preamărit faptele cu care Românii au contribuit la desrobirea popoarelor de sub bolșevici, iar d. sublocotenent Gheorghe Rășca a mulțumit călduros, pentru sentimentele românești de cari au dat dovadă basarbenii.

Invalizii au drepturi să obțină taxiuri în gările Capitalei

Se aduce la cunoștință publicului călător ce sosește în Capitală cu trenurile, că numai invalizii și cei ce au bagaje ce nu se pot purta cu mâna, vor putea să obțină taximetre.

Pentru obținerea acestor taximetre, se vor adresa organelor Poliției de circulație, dela peronul de sosire, de unde vor primi tichete speciale.

Numai în baza acestor tichete și numai în ordinea numerelor, vor putea obține taximetrele de care au au nevoie.

Din străinătate

O NOUĂ ȘI TEMUTĂ ARMĂ ITALIANĂ: „Lipitoarea morții"

Lovitura dată fortificațiilor portului Alger, atunci când anglo-americanii se așteptau mai puțin, vine din nou să confirme noui[l]e arme maritime făurită de italieni, și care a fost numită de gazetarii americani „lipitoarea morții". Această temută unealtă de luptă maritimă are în acest război la activul ei alte acțiuni tot atât de strălucite ca și cea din portul Alger. Mijlocul de asalt, sau lipitoarea morții, cum a fost numit acest instrument al marinei italiene, este condusă la locul indicat pentru a intra în acțiune de către submarine special construite și echipate. Mijloacele de asalt italiene, în acțiunea întreprinsă împotriva portului Alger, ca și cu alte prilejuri, au intrat până în inima acestor fortărețe marine, fără a fi semnalate decât după ce incendiaseră, scufundaseră sau avariaseră obiectivele. Ele pot să se scufunde și să se ridice la suprafață ca un submarin și în acelaș timp să sară peste obstacole. „Lipitoarea morții" are un echipaj compus din doi oameni și este pusă în mișcare de un motor cu explozie fără zgomot, a cărui funcționare nu poate fi înregistrată. „Lipitoarea morții" are forma unei lipitori și tot corpul ei este format dintr'o torpilă care are la partea superioară o scobitură înzestrată cu o catapultă în care se așează piloții. După ce torpila vie este așezată spre obiectiv ocupanții slobozesc resortul catapultei și când sunt asvârliți în mare se desface în jurul lor o mică barcă de cauciuc alcătuită dintr'o foaie înfășurată în jurul corpului.

Nenumărați ofițeri și marinari cer să intre în rândul acestor neînfricați ai mării. Sunt aleși însă, cei mai iscusiți, mai curajoși și mai cunoscători ai navigației și ai manevrelor maritime.

FĂȚĂRNICIE BRITANICĂ

Sub titlul „Germania și Rusia trebue să fie împărțite în mici state", revista engleză „Nineteenth Century" scrie că o unire ideală a Europei nu poate fi realizată decât prin împărțirea în mici stătulețe a Germaniei și Rusiei. Dar vorbind despre un stat ideal al Europei, autorul vorbește și de situația Angliei „care n'ar putea avea liniște fără o orânduire statornicită de Marea Britanie, sortită (rețineți: *sortită*) să stăpânească lumea". Buna credință a autorului reese limpede din această contrazicere. Englezii vor un stat european ideal, dar ideal din punctul de vedere, care nu ține socoteală nici de dreptul poporului german la viață și nici de obligațiile pe care le au față de aliatul lor, care i-a sprijinit atât de mult în acest război. Anglo-filii pot să fie încântați de această mentalitate, pentru că slugile sunt obișnuite cu firimiturile și cu loviturile de picioare.

II COSTĂ SCUMP

Ministrul de finanțe britanic a făcut cunoscut în Parlament că Anglia cheltuește acum pentru războiu aproape 14 milioane de lire sterline pe zi.

Ministrul a declarat că în ultimul timp sarcinile de războiu au crescut cu un sfert de milion de lire sterline pe zi.

Ministrul a declarat că în ultimul timp sarcinile de războiu au crescut cu un sfert de milion de lire sterline pe zi.

In plus ministrul finanțelor a supus Camerei două cereri de credite: un credit de 900 milioane lire sterline pentru acoperirea cheltuelilor suplimentare până la sfârșitul anului fiscal curent, precum și un credit de un miliard de lire sterline, pentru viitoarele cheltueli de război.

In cele din urmă ministrul a declarat că evaluările încasărilor bugetare din taxe asupra băuturilor, tutunului și spectacolelor ca și din taxele asupra cumpărăturilor, vor fi depășite dacă este nevoie de o înăsprire a controlului prețurilor, deoarece prețurile mărfurilor necontrolate au crescut considerabil.

EUROPA ȘI GERMANIA

D. Walter Funk, ministrul Economiei Reichului, a vorbit alaltăeri, spunând că în cursul actualului război s'a dovedit că Germania nu poate să trăiască fără Europa și Europa nu poate să trăiască fără Germania. D-sa a încheiat cu aceste cuvinte:

„Economia de război germană și europeană vor mobiliza cele mai importante rezerve ale capacității lor de randament, vor spori potențialul lor de armament și vor aproviziona frontul cu arme mai numeroase și mai bune.

Noi vom dobândi victoria finală, a terminat d. Funk, fiindcă noi avem cei mai buni soldați, cel mai bun comandament pe Adolf Hitler, Fuehrerul nostru. Noi vom învinge fiindcă poporul german va avea în orice situație, chiar în cea mai grea, spiritul și mentalitatea pe care o va cere momentul și fiindcă noi avem misiunea istorică de a învinge".

Din ordinul Moscovei a fost săvârșită o crimă la Copenhaga

Poliția din Danemarca a descoperit pe autorul unei foarte grave crime politice, care a fost săvârșită într'un cartier al Copenhagei, în primăvara anului 1936.

Supusul estonian Wakaper, bănuit de camarazii săi că ar fi trădător a fost ucis, după ce a fost chinuit, cadavrul fiind îngropat sub dușumeaua unei magazii dintr'o grădină.

Cadavrul a fost găsit „mult mai târziu și numai după cercetări îndelungate poliția a reușit să descopere pep vinovați care au lucrat din oordinul ziaristului estonian Loogring, care a făcut mărturisiri complete cu prilejul arestării sale.

Loogring a spus că a comis crima cu concursul comuniștilor danezi, pe baza ordinelor primite dela Moscova, unde Wakaper era socotit ca trădător al bolșevismului.

FRĂȚIE DE ARME ȘI DESTIN

„Fără Adolf Hitler și Benito Mussolini, fără victoria revoluțiilor lor, cele două țări ar fi căzut de mult pradă bolșevismului", a declarat o personalitate germană la Weimar cu prilejul întemeierii unei sucursale a societății germano-italiană.

La aceiași festivitate, d. Dino Alfieri, ambasadorul Italiei, a spus între altele:

„Italia nu este numai țara artelor ci și țara muncii. Tocmai în aceste zile când frontul german rezistă la Răsărit împotriva bolșevismului și și când soldații italieni luptă greu în Africa de Nord împotriva armatelor Statelor Unite și Anglia, prietenia dintre cele două națiuni dă toate dovezile de care este capabilă".

Ciocniri între comuniști și poliție la Geneva

La Geneva s'a încercat o manifestație comunistă cu prilejul sosirii unui fruntaș comunist elvețian. Cu prilejul acesta au avut loc ciocniri între manifestanți și poliție.

Numeroase arestări la Marsilia

Poliția franceză a făcut zilele acestea la Marsilia o razie care s'a întins până în cartierul vechiului port.

Razia devenise necesară fiindcă în acest cartier se adăposteau numeroși criminali și indivizi ce săvârșeau fapte îndreptate împotriva siguranței Statului.

Printre acești indivizi se găseau și numeroși evrei.

Măsurile polițienești au fost luate împotriva unui număr de circa 40 de mii de persoane, cari au fost transportate într'o tabără militară, unde actele lor de identitate urmează să fie controlate.

Indivizii fără acte în regulă și cari nu au slujbă și nici locuință, vor fi trimiși în alte localități sau internați într'o tabără.

Asupra mai multor indivizi au fost găsite certificate false de demobilizare, cartele false, precum și ordine false de mobilizare.

ULTIMELE ȘTIRI

1943 IANUARIE 31 zile
Răs. soarelui 7,23 SĂPT. 5 Ap. soarelui 16,58

JOI

28

ORTODOX: Efrem Sirul
CATOLIC: Carol cel Mare
PROTESTANT: Carol

Zile trecute 27
Zile rămase 338

„Cel dintâi gând pe care trebuie să-l îndrepte Neamul în acest ceas este spre ostașii de departe care luptă și-și jertfesc viața pentru viața noastră".
(Mareșal Antonescu)

INTERNE

Soldatul român luptă împotriva uneltirilor bolșevismului

Intr'o cuvântare rostită la postul de radio Sofia, d. dr. Alexandru Nikolaeff a spus cuvinte de preamărire a vitejiei soldatului român.

„In numele unei Europe libere și independente a spus d-sa, soldatul român luptă astăzi eroic contra concepțiilor distrugătoare ale bolșevismului. Umăr la umăr cu marii lui aliați din pactul tripartit, soldatul român a văzut toate uneltirile și toate concepțiile distrugătoare ale Kominternului atât în Basarabia, cât și în Bucovina.

El este însuflețit de un înalt spirit european și se sacrifică deopotrivă pentru un viitor mai bun al țării sale și al continentului. Aceasta este opera voinței de neclintit a Conducătorului statului român, în deplin acord M. S. Regele Mihai I".

„A ști să vrei"...

Ziarele franceze publică în fiecare zi articole închinate înfăptuirilor și faptelor de arme românești.

„Franța are prea vechi legături de tot felul cu poporul de limbă latină care face în răsărit straja milenară a civilizației apusene pentru a nu prinde prilejul unei sărbători naționale române ca să îi spună simpatia sa, scrie unul dintre ele. Dar astăzi Franța nu poartă numai simpatia României, ci și o adevărată admirație".

După ce arată clipele de restriște prin care a trecut România până la venirea la putere a Mareșalului Antonescu, ziarul francez adaogă:

„Dar România a știut să-și stăpânească nefericirile sub conducerea unui șef energic. In loc să se lase pradă desnădejdei, ea și-a îndreptat privirile spre viitor, a voit să vadă larg și departe, să-și dea seama de ce poate și trebue să devină Europa și de rolul pe care fiecare țară poate și trebue să-l joace în ea. Și România a înțeles aceasta. A ști să vrei aceasta este caracteristica popoarelor tinere și demne, cu toate suferințele lor trecătoare, de o mare misiune".

Ridicarea gospodăriilor sătești

Pentru ridicarea nivelului gospodăriilor sătești, s'a luat hotărârea să se studieze diferite sisteme de clocitori de ouă, după felul celor întrebuințate în alte țări. Unele clocitori sunt făcute pentru 65 de ouă de găină iar altele, mai mari, pentru 400—450 de ouă. Există o clocitoare așa zisă „dulap" în care pot să încapă chiar 800 de ouă.

Grație acestor clocitori s'a dat crescătorilor de păsări putința să aibă pui scoși timpuriu.

Preoții și studenții teologi în mijlocul răniților

Duminecă a avut loc la spitalul ortopedic de mari mutilați Z. I. 327 o șezătoare culturală cu caracter național.

Un sobor de preoți format din P. C. preoți: Traian Costea, protoiereu al Capitalei, St. Iordănescu, Nicolaide, Dărvărescu, C. Pavelescu, D. Posmoșanu, I. Băllescu, Mihalcea, Burada și diaconul Cristescu a săvârșit un scurt serviciu religios intonând psalmi și ecteniii pentru isbânda armatelor române și aliate.

După săvârșirea serviciului divin părintele protopop dr. Traian Costea a arătat tâlcul zilei Unirei.

Din partea studenților teologi a vorbit d. Constantinescu D. arătând că spiritul de jertfă și al datoriei împlinite este tot ceeace poate învăța mai de seamă tinerii studenți universitari dela ostașii răniți.

EXTERNE

Combaterea uneltirilor inamice

Pentru a combate agitația politică și inamică statului, a fost decretată în Norvegia o nouă lege, care somează pe proprietarii caselor, să îndepărteze imediat orice placat, inscripție sau propagandă sub orice formă din casele lor, dacă acestea se îndreaptă contra Statului, partidului sau personalității conducătoare, sau ca material de propagandă pentru partide interzise.

Vinovăția evreilor din Pacific

Administrația militară japoneză a pus în vedere evreilor din insulele Filipine (Pacific) că vor fi luate severe măsuri împotriva lor fiindcă se fac vinovați nu numai de speculă, dar și de spionaj.

Cazuri de ciumă în Egipt

Ministerul egiptean al Sănătății Abdel Mahid el Wakil, face cunoscut, că în portul dela Port Said și Suez au fost constatate unele cazuri de ciumă. Starea de războiu îngreunează împiedecarea acestor cazuri.

Arestări de suspecți la Sofia

Poliția criminală din Sofia a arestat 72 persoane care se găseau la Sofia fără autorizațiune polițienească. Cei arestați au fost duși înapoi în localitățile lor de origină. Au mai fost apoi arestați alte peste 100 persoane căutate de poliție și persoane suspecte care în parte au fost internate în lagăre de concentrare.

Lucrătorii francezi continuă să plece în Germania

Alte trei trenuri speciale, pline cu lucrători francezi, au plecat alaltăieri din Paris spre Germania.

Pentru eliberarea Indiei

La Berlin a avut loc Marți o mare manifestație a coloniei indiene cu prilejul aniversării independenței Indiei. D. Chandra Bosse, luptătorul indian pentru eliberarea patriei sale de sub jugul Englezilor, a rostit cu acest prilej o cuvântare, spunând între altele:

„Inamicii Angliei din acest războiu, sunt prietenii noștri și aceste puteri ne vor înlesni lupta. Știu că activitatea mea în străinătate este susținută de aproape întreg poporul indian și nu numai de indieni. Alături de noi se găsește lumea arabă.

Intrăm acum în faza luptei armate și nu ne vom opri până nu vom fi căpătat libertatea".

Pedeapsa cu moartea pentru stăpânirea ilegală de arme

Tribunalul din Lyon a judecat luni pe mai mulți comuniști. Unul a fost condamnat la 12 ani muncă silnică, iar restul la închisoare între un an și patru ani.

In legătură cu măsurile de ordine din Franța, se anunță că tribunalele speciale pot rosti osânda cu moartea în viitor și pentru posesiunea ilegală de arme. După dispozițiunile de până acum această pedeapsă era prevăzută numai pentru înființarea depozitelor de arme. In viitor ajunge numai posedarea de arme pentru a se putea rosti această condamnare.

Populația din Calcutta părăsește orașul

Din cauza bombardării localităților hinduse din apropiere de Calcutta părăsește orașul înzăminte militare, populația din Caclutta părăsește orașul în massă, refugiindu-se la țară.

Autoritățile britanice, îngrijorate de această evacuare, au încercat prin toate mijloacele să convingă pe locuitorii orașului să se înapoieze la casele lor, făgăduindu-le o apărare mai bună împotriva raidurilor inamicului. Populația din Calcutta refuză însă să dea ascultare făgăduielilor britanice, pe care le socotesc ca fiind numai simple vorbe.

Comuniștii din Brazilia dau foc plantațiilor de cauciuc

De câtva timp mari incendii izbucnesc în plantațiile de cauciuc ale statului brazilian, aflate în regiunea Amazoanelor.

Pierderile pentru economia braziliană și pentru importatorii nord-americani, care au acaparat producția de cauciuc pentru Statele Unite, sunt astfel considerabile. Dezastrele sunt atribuite organizației comuniste locale.

In adevăr, în timp ce în orașele mai importante ca Rio de Janeiro și San Paolo comuniștii se camuflează în patrioți, în alte provincii și mai ales în nordul țării ei au adoptat întrebuințarea de mijloace teroriste, boicotând astfel ordinea socială.

Pedeapsa cu moartea pentru sabotaj în Franța

Guvernul francez a întocmit o lege pe baza căreia vor fi pedepsite cu închisoare toate acțiunile de sabotaj săvârșite sau încercate în scopul de a se stingheri bunul mers al transporturilor pe calea ferată.

Dacă atentatele se vor solda cu morți, cei vinovați vor fi condamnați la moarte. Dacă vor fi numai răniți, vinovații vor fi condamnați cu muncă silnică pe viață.

La răscruce de drumuri

Ziarul bulgar „Slovo" publică un articol în care arată că Anglia se află la răscruce de drumuri. Ori alege drumul european în care își va putea apăra interesele, ori pe cel american care o va duce la pieire.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE DE LUPTĂ

LA STALINGRAD, ROMÂNIA DĂ ASTĂZI
PROBA CEA MAI INALTĂ A VIRTUȚILOR EI OSTĂȘEȘTI

Rezistența dârză a trupelor germane, române și croate la Stalingrad, continuă sub privirile pline de admirație ale națiunilor, care văd în ei simbolul măreț al luptei de apărare a civilizației care se duce astăzi, cu întreagă voință și cu toate puterile contra celui mai odios regim politic din câte a întreagă stă acum în fața furiei barbare des-cunoscut omenirea, bolșevismul. Lumea înlănțuită, de pericolul nemăsurat care amenință civilizația europeană și pe care numai voința de libertate și de păstrare a civilizației, a popoarelor aliate ce luptă contra bolșevismului, a putut-o stăvili, a nimicit-o în parte și nu-i departe ziua când va fi nimicită complect. România, prezentă dela început, la Stalingrad, în lupta de sfărâmare a barbariei bolșevice se simte astăzi mai mult ca oricând mândră de a se număra printre națiunile luptătoare, care, mâine, vor purta faima împlinirii marelor năzuinți Prin rezistența trupelor ei dela Stalingrad, România a atins astăzi expresia cea mai înaltă a jertfelor date până acum pentru gloria și viitorul Patriei.

ATACURILE DISPERATE ALE BOLȘEVICILOR SE SOLDEAZA CU PIERDERI URIAȘE PENTRU EI

Cu toate atacurile înverșunate date de bolșevici în acest punct, trupele aliate au rezistat mai departe, pe un spațiu mai redus, dar cu aceași vigoare și bravură, care le va duce în istorie, peste vremi, faptele de arme strălucite.

„In Stalingrad, — spune Comunicatul Inaltului Comandament German — armata a 6-a țintuește pe drapelele sale glorie neperitoare, printr'o luptă eroică și plină de spirit de jertfă împotriva unei superiorități copleșitoare. Formațiuni ale diviziei române 20 de infanterie și 1 de cavalerie se bat împreună cu camarazii lor germani și participă în măsură deplină la această glorie".

Rezistența apărătorilor provoacă inamicului pierderi extrem de grele. Comandamentul sovietic este silit să-și retragă formațiunile nimicite una după alta din bătălie spre a complecta efectivul prin întăriri luate din toate părțile.

LUPTE INVERȘUNATE PE TOT FRONTUL DE RASARIT

Ca și la Stalingrad, pe restul frontului de răsărit, bolșevicii atacă cu forțe tot mai mari. Bătălia se află, după toate aparențele, într'o fază în care conducerea sovietică se străduește, aruncând în luptă toate rezervele, să obțină succese mai însemnate ca să motiveze uriașele sacrificii făcute până acum.

Toate planurile bolșevicilor, însă, n'au înregistrat decât succese de puțină însemnătate.

Intre Manici și Don, contraatacul german dat contra inamicului care luptă cu înverșunare, și-au atins obiectivele fixate. In regiunea Don-Doneț, sovieticii au atacat în aripa de sud numai cu forțe slabe. Atacurile au fost respinse, pozițiile germane fiind îmbunătățite. La sud-vest de Voronej, inamicul a atacat din nou pe un front larg, cu forțe proaspete, dar a fost respins cu pierderi sângeroase.

CAMPANIA DIN AFRICA INTR'O NOUA FAZA

Situația pe frontul african se prezintă astfel:

Forțele mareșalului Rommel, a căror iscusită manevră de retragere a dat atâta de lucru și a provocat atâtea grele pierderi inamicului, au reușit să facă o legătură cu forțele germano-italiene debarcate în Tunisia. Astfel campania din Africa de nord intră într'o nouă fază, a căror importante urmări se vor vedea în viitor. Axa pregătește pe acest teatru de războiu, operațiuni care vor răsturna complect planurile anglo-americanilor.

Dela 18 la 24 Ianuarie inamicul a pierdut pe acest teatru de operațiuni: 4000 de prizonieri, 21 de tancuri, 70 de tunuri, 200 de autocamioane, peste 700 de mitraliere și numeros alt material de războI.

Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București, str. Sărindar 5-7-9 (tel. 3.84.30) înmatriculată sub Nr. 156/942 în Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 28.I.1943